

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski (spr.)
Sędziowie	SSA Leszek Kulik SSO del. Ilona Simonowicz
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale prokuratora Mariusza Topolskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 listopada 2017 r. sprawy:

- 1) **K. J. s. J.** oskarżonego z art. art. 258§3 kk, art. 204§2 kk w zw. z art. 65§1 kk i art. 299§1, 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk
- 2) **K. Z. (1) s. T.** oskarżonego z art. 258§3 kk, art. 204§2 kk w zw. z art. 65§1kk
- 3) **K. B.** oskarżonego z art. 258§1 kk i art. 204§2 kk w zw. z art. art. 65§1 kk
- 4) **M. R. (1)** oskarżonej z art. 258§1 kk i art. 204§2 kk w zw. z art. 65§1kk
- 5) **A. C. (1)** oskarżonej z art. 258§1kk, art. 204§2 kk w zb. z art. 65§1 kk i art. 299§1, 5 i 6 kk w zw. z art. 12 kk
- 6) **I. Z.** oskarżonej z art. 258§1 kk i art. 204§2 kk w zw. z art. 65§1 kk
- 7) **M. J. (1)** oskarżonej z art. 299§1 i 5 kk i art. 299§1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk
- 8) **K. C.** oskarżonego z art. 299§1 i 5 kk w zw. z art. 12 kk
- 9) **B. J.** oskarżonego z art. 299§1kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora wobec K. J., K. Z. (1), A. C. (1) i I. Z. oraz obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 10 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 33/16

I. zmienia zaskarżony wyrok:

- 1) w stosunku do M. R. (1) w ten sposób, że wysokość kwoty orzeczonego w pkt XLII przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa ustala na 6600 (sześć tysięcy sześćset) złotych;

2) w stosunku do oskarżonego K. J. i A. C. (1) w ten sposób, że przyjmuje, iż orzeczony przepadek przedmiotów i praw majątkowych w pkt XLIII lit. a dotyczy „łącznie $\frac{3}{4}$ udziału we własności nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł., stanowiący działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności”

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. 738 złotych, w tym 138 złotych podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżonemu K. J.;

IV. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję od oskarżonego K. J. kwotę 4600 złotych, od K. Z. (1) kwotę 4400 złotych, od K. B. kwotę 2180 złotych, od M. R. (1) kwotę 780 złotych, od A. C. (1) kwotę 900 złotych, od I. Z. kwotę 580 złotych, od M. J. (1) kwotę 2300 złotych, od K. C. kwotę 2180 złotych, od B. J. kwotę 1180 złotych i obciąża ich pozostałymi kosztami procesu za postępowanie odwoławcze w częściach nań przypadających.

UZASADNIENIE

K. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. Z. (1) założył oraz kierował zorganizowaną grupą przestępczą składającą się z K. J., K. Z. (1), K. B., M. R. (1), I. Z., A. C. (1) zd. (...), mającą na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

II. w okresie od 16.03.2004 r. do 31.12.2005 r., w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. Z. (1), a w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez siebie oraz K. Z. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w różnym czasie ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnej narodowości m.in. polskiej, białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. I.,
- 2) A. V.,
- 3) A. S.,
- 4) A. L.,
- 5) B.
- 6) B. A.,
- 7) B. T.,
- 8) D. A.,
- 9) D. N.,
- 10) D. A.,
- 11) D. S.,
- 12) F. A.,

- 13) H. A.,
- 14) I. L.,
- 15) K. I.,
- 16) K. N.,
- 17) K. S.,
- 18) K. T.,
- 19) K. I.,
- 20) L. S.,
- 21) M. T.,
- 22) M. H.,
- 23) M. A.,
- 24) M. S.,
- 25) M. T.,
- 26) M. I.,
- 27) M. L.,
- 28) N. S.,
- 29) P. A.,
- 30) P. N.,
- 31) R. H.,
- 32) R. I.,
- 33) R. L.,
- 34) S. Z.,
- 35) S. S.,
- 36) S. T.,
- 37) S. A.,
- 38) S. V.,
- 39) S. Y.,
- 40) S. Z.,
- 41) S. L.,

- 42) S. V.,
- 43) T. A.,
- 44) T. E.,
- 45) V. L.,
- 46) V. H.,
- 47) Z. A.,
- 48) Z. S.,
- 49) Z. V.,
- 50) Z. I.,
- 51) C. I.,
- 52) H. T.,
- 53) M. I.,
- 54) S. O.,
- 55) U. O.,
- 56) T. N.,
- 57) M. S. (1),
- 58) A. K. (1),
- 59) M. J. (2),
- 60) M. B.,
- 61) A. K. (2),
- 62) A. L.,
- 63) I. S.,
- 64) M. T.,
- 65) A. K. (3),
- 66) M. R. (2),
- 67) A. P. (1),
- 68) B. I.,
- 69) M. V.,

uprawianie prostytucji w ten sposób, że w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. m.in. udostępniał w tym celu pomieszczenia, zapewniał zakwaterowanie oraz ochronę, nadto czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te osoby, w ten sposób, że pobierał 50 % od kwoty za świadczoną usługę seksualną, przy czym w ramach działalności prowadzonej od 16.03.2004 r. do 03.10.2015 r. uzyskał korzyść majątkową w kwocie nie niższej niż 954.062,04 zł, przy czym K. J. uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

III. w okresie od 27.03.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z M. J. (1), A. C. (1) zd. (...) oraz K. C., podejmował czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie oraz orzeczenie przepadku w stosunku do środków pieniężnych oraz nieruchomości o łącznej znacznej wartości 954.062,04 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności kierowanej przez siebie zorganizowanej grupy przestępczej, w ten sposób, że:

będąc rzeczywistym i faktycznym nabywcą nieruchomości doprowadził do zawarcia transakcji zakupu tych nieruchomości oraz przekazał pieniądze osobom sprzedającym, przy czym formalnie jako strona czynności prawnej i nabywca występowała przy sporządzaniu aktów notarialnych córka podejrzanego – A. C. (1), która nabyła:

- a) w dniu 27.03.2006 r. 1/4 udziału w nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. za kwotę 16.000 zł,
- b) w dniu 04.09.2006 r. nieruchomość o powierzchni 3ha 8200 m² położoną w miejscowości C. za kwotę 30.000 zł,
- c) w dniu 29.02.2008 r. nieruchomość o powierzchni 1 ha 7200 m² położoną w miejscowości C. za kwotę 35.000 zł,
- d) w dniu 02.05.2008 r. nieruchomość o powierzchni 0,50 ha położoną w miejscowości J. za kwotę 7.000 zł,
- e) w dniu 18.07.2008 r. nieruchomość o powierzchni 0,01 ha położoną w miejscowości C. za kwotę 3.000 zł,
- f) w dniu 28.04.2011 r. 1/2 udziału w nieruchomości o powierzchni (...) przy ul. (...) w Ł. za kwotę 45.000 zł,
- g) w dniu 19.08.2011 r. nieruchomość – garaż, położony w Ł. o wartości 21.000 zł,

nadto:

- a) w dniu 06.07.2006 r. przekazał córce A. C. (1) darowiznę, której przedmiotem była nieruchomość o powierzchni 2.500 m² położona w miejscowości C. o wartości 80.000 zł, nabyta przez podejrzanego tego samego dnia, tym samym aktem notarialnym od innej osoby,
- b) w okresie od 19.01.2010 r. do 10.03.2011 r. przekazał córce A. C. (1) m.in. w formie darowizn, środki pieniężne, za które w/w nabyła nieruchomość – lokal o powierzchni 46,90 m² stanowiący odrębną własność, położony przy ul. (...) w Ł. o wartości 157.281,60 zł,
- c) w okresie od 12.10.2012 r. do 15.10.2012 r. przekazał synowi B. J. pieniądze w kwocie 22.000 zł, za które w/w nabył nieruchomość – spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu (garażu) numer 43 o powierzchni 15 m² położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w Ł.,
- d) w dniu 22.08.2014 r. przekazał synowi B. J. pieniądze w kwocie 25.000 zł, za które w/w nabył nieruchomość – działkę gruntu o powierzchni 0,1000 ha położoną w obrębie miejscowości S., powiat (...),

nadto:

a) w okresie od 19.04.2006 r. do 03.10.2015 r. na rachunkach:

- numer (...), (...), (...) założonych w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. przez córkę A. C. (1),
- numer (...), założonym przez siebie w w/w banku w imieniu i na rzecz zięcia K. C.,
- numer (...), założonym w w/w banku przez żonę M. J. (1),

jako pełnomocnik gromadził środki pieniężne pochodzące z opisanej powyżej przestępczej działalności w finalnej kwocie 512.780,44 zł, zakładał lokaty, dokonywał licznych transakcji związanych z przelewami przychodzącymi i wychodzącymi, w tym polegających na przewalutowaniu środków w walutach PLN, Euro i USD,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 299 § 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

K. Z. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. założył oraz kierował zorganizowaną grupą przestępczą składającą się z K. J., K. Z. (1), K. B., M. R. (1), I. Z., A. C. (1) zd. (...), mającą na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k.,

II. w okresie od 16.03.2004 r. do 31.12.2005 r., w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. J., a w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł., woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez siebie oraz K. J., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w różnym czasie ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnej narodowości m.in. polskiej, białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. I.,
- 2) A. V.,
- 3) A. S.,
- 4) A. L.,
- 5) B. T.,
- 6) B. A.,
- 7) B. T.,
- 8) D. A.,
- 9) D. N.,
- 10) D. A.,
- 11) D. S.,
- 12) F. A.,

- 13) H. A.,
- 14) I. L.,
- 15) K. I.,
- 16) K. N.,
- 17) K. S.,
- 18) K. T.,
- 19) K. I.,
- 20) L. S.,
- 21) M. T.,
- 22) M. H.,
- 23) M. A.,
- 24) M. S.,
- 25) M. T.,
- 26) M. I.,
- 27) M. L.,
- 28) N. S.,
- 29) P. A.,
- 30) P. N.,
- 31) R. H.,
- 32) R. I.,
- 33) R. L.,
- 34) S. Z.,
- 35) S. S.,
- 36) S. T.,
- 37) S. A.,
- 38) S. V.,
- 39) S. Y.,
- 40) S. Z.,
- 41) S. L.,

- 42) S. V.,
- 43) T. A.,
- 44) T. E.,
- 45) V. L.,
- 46) V. H.,
- 47) Z. A.,
- 48) Z. S.,
- 49) Z. V.,
- 50) Z. I.,
- 51) C. I.,
- 52) H. T.,
- 53) M. I.,
- 54) S. O.,
- 55) U. O.,
- 56) T. N.,
- 57) A. K. (1),
- 58) M. J. (2),
- 59) M. B.,
- 60) A. K. (2),
- 61) A. Ł.,
- 62) I. S.,
- 63) M. T.,
- 64) A. K. (3),
- 65) M. R. (2),
- 66) A. P. (1),
- 67) B. I.,
- 68) M. V.,

uprawianie prostytucji w ten sposób, że w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. m.in. udostępniał w tym celu pomieszczenia, zapewniał zakwaterowanie oraz ochronę, nadto czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te osoby, w ten sposób, że pobierał 50 % od kwoty za świadczoną usługę seksualną, przy czym w ramach działalności prowadzonej

od 16.03.2004 r. do 03.10.2015 r. uzyskał korzyść majątkową w kwocie nie niższej niż 393.892,80 zł, przy czym K. Z. (1) uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

K. B. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez K. Z. (1) oraz K. J., składającej się z ustalonych osób, mającej na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 01.01.2006 r. do 03.10.2015 r., w Ł. oraz W. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom narodowości ukraińskiej i białoruskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. V.,
- 2) B. T.,
- 3) B. T.,
- 4) C. I.,
- 5) D. A.,
- 6) D. S.,
- 7) H. A.,
- 8) H. T.,
- 9) I. L.,
- 10) K. N.,
- 11) L. S.,
- 12) M. A.,
- 13) M. T.,
- 14) M. I.,
- 15) M. L.,
- 16) M. I.,
- 17) P. A.,
- 18) R. H.,
- 19) R. I.,

- 20) S.
- 21) S. V.,
- 22) T. N.,
- 23) U. O.,
- 24) V. L.,
- 25) V. H.,
- 26) Z. A.,
- 27) Z. S.,
- 28) Z. I.,

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą Bar (...) zarejestrowanej przy ul. (...), (...)-(...) Ł. m.in. fikcyjnie zatrudniał w/w kobiety świadczące usługi seksualne w w/w Zajeździe, umożliwiając im tym samym pobyt na terenie Polski oraz wykonywał wszelkie czynności formalno-prawne związane z zatrudnieniem tych kobiet, jak również uzyskiwał zezwolenia na sprzedaż alkoholu, co umożliwiało prowadzenie jego sprzedaży mężczyznom korzystającym z usług seksualnych w/w kobiet w Zajeździe (...),

nadto w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. niepłatnie wynajął M. R. (1) należące do niego pomieszczenia w domu przy ul. (...), (...)-(...) W. gdzie M. R. (1) zarejestrowała i prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą „Sklep (...) u J.” co również jej umożliwiło fikcyjne zatrudnianie kobiet trudniących się w tym okresie w Zajeździe (...) podobnym procederem,

nadto z uprawiania prostytucji przez w/w kobiety czerpał korzyści majątkowe w kwocie po 900 zł miesięcznie, to jest w łącznej kwocie 105.300 zł, stanowiące wynagrodzenie za wykonywane czynności, przy czym K. B. uczynił sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. R. (1) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od stycznia 2008 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez K. Z. (1) oraz K. J., składającej się z ustalonych osób, w tym z K. B., mającej na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od stycznia 2008 r. do 03.10.2015 r. w W. oraz Ł. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiała innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom narodowości ukraińskiej i białoruskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. V.,
- 2) B. T.,

- 3) B. T.,
- 4) C. I.,
- 5) D. A.,
- 6) D. S.,
- 7) H. A.,
- 8) H. T.,
- 9) I. L.,
- 10) K. N.,
- 11) L. S.,
- 12) M. A.,
- 13) M. T.,
- 14) M. I.,
- 15) M. L.,
- 16) M. I.,
- 17) P. A.,
- 18) R. H.,
- 19) R. I.,
- 20) S. Y.,
- 21) S. V.,
- 22) T. N.,
- 23) U. O.,
- 24) V. L.,
- 25) V. H.,
- 26) Z. A.,
- 27) Z. S.,
- 28) Z. I.,

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że zajmowała się kwestiami formalno - organizacyjnymi oraz sporządzaniem dokumentacji związanej z pobytem na terenie Polski w/w kobiet świadczących usługi seksualne w w/w lokalu, w tym dokumentacji legalizującej pobyt tych osób na terenie Polski związanych z ich fikcyjnym zatrudnieniem przez K. B. prowadzącego działalność gospodarczą o nazwie Bar (...) ul. (...), (...)-(...) Ł., kontrolowała terminowość odprowadzania składek do ZUS, udzielanie urlopów wypoczynkowych, terminowość

szkoleń z zakresu BHP i badań lekarskich, prowadziła akta osobowe w/w kobiet, współpracowała z osobą świadcząca K. B. usługi księgowe,

nadto w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. również samodzielnie w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą „ Sklep (...) u J.” ul. (...), (...)-(...) W., fikcyjnie zatrudniała kobiety świadczące w Zajeździe (...) w Ł. usługi seksualne, to jest:

- 1) D. A.,
- 2) D. S.,
- 3) I. L.,
- 4) M. A.,
- 5) M. T.,
- 6) N. S.,
- 7) S. Y.,

nadto z uprawiania prostytucji przez w/w kobiety czerpała korzyści majątkowe w okresie od stycznia 2008 r. do listopada 2014 r. w kwocie po 300 zł miesięcznie, a od grudnia 2014 r. do października 2015 r. w kwocie po 400 zł miesięcznie, to jest w łącznej wysokości 28.900 zł, które stanowiły wynagrodzenie za wykonywane czynności, przy czym M. R. (1) uczyniła sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. C. (1) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 21.01.2008 r. do 02.12.2013 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez K. Z. (1) oraz swojego ojca K. J., składającej się także z I. Z., K. B. oraz M. R. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania uprawiania prostytucji przez inne osoby oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 21.01.2008 r. do 02.12.2013 r. w Ł. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowej, ułatwiała kobietom narodowości białoruskiej i ukraińskiej – to jest:

- 1) H. V.,
- 2) S. M. (1),
- 3) H. R.,
- 4) T. M.,
- 5) S. D.,
- 6) L. I.,
- 7) S. Z.,

- 8) A. T. (1),
- 9) S. L.,
- 10) Z. S.,
- 11) A. D. (1),
- 12) A. H.,
- 13) Y. S.,
- 14) S. N.,
- 15) A. Z. (1),
- 16) T. B.,
- 17) A. P. (2),
- 18) N. K.,
- 19) T. B.,

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że uzyskała w tym okresie z (...) Urzędu Wojewódzkiego w B. pod pretekstem odwiedzin łącznie 30 zaproszeń do Polski na rzecz w/w kobiet, co umożliwiło im pobyt na terenie Polski oraz świadczenie usług seksualnych w w/w lokalu, czym jednocześnie działając w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego ułatwiła swojemu ojcu K. J., a także K. Z. (1), K. B. oraz M. R. (1) czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez w/w osoby,

tj. o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od 09.09.2005 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., M. J. (1) oraz K. C., podejmowała czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie oraz orzeczenie przypadku w stosunku do środków pieniężnych oraz nieruchomości o łącznej znacznej wartości 898.470,31 zł, pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez jej ojca K. J., w ten sposób, że:

formalnie jako strona czynności prawnej, aktami notarialnymi nabyła niżej wymienione nieruchomości, podczas gdy w rzeczywistości faktycznym ich nabywcą oraz stroną umowy był K. J., który doprowadził do tych transakcji oraz przekazał pieniądze sprzedającym:

- a) w dniu 27.03.2006 r. 1/4 udziału w nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. za kwotę 16.000 zł,
- b) w dniu 04.09.2006 r. nieruchomość o powierzchni 3ha 8200 m² położoną w miejscowości C. za kwotę 30.000 zł,
- c) w dniu 29.02.2008 r. nieruchomość o powierzchni 1 ha 7200 m² położoną w miejscowości C. za kwotę 35.000 zł,
- d) w dniu 02.05.2008 r. nieruchomość o powierzchni 0,50 ha położoną w miejscowości J. za kwotę 7.000 zł,
- e) w dniu 18.07.2008 r. nieruchomość o powierzchni 0,01 ha położoną w miejscowości C. za kwotę 3.000 zł,

f) w dniu 28.04.2011 r. 1/2 udziału w nieruchomości o powierzchni (...) przy ul. (...) w Ł. za kwotę 45.000 zł,

g) w dniu 19.08.2011 r. nieruchomość – garaż, położony w Ł. o wartości 21.000 zł,

nadto:

a) w dniu 06.07.2006 r. przyjęła darowiznę, której przedmiotem była nieruchomość o

powierzchni 2.500 m² położona w miejscowości C. o wartości 80.000 zł, nabyta tego samego dnia, tym samym aktem notarialnym od innej osoby przez K. J.,

b) w dniu 10.03.2011 r. za środki pieniężne przekazane uprzednio w formie darowizny przez K. J. nabyła nieruchomość – lokal o powierzchni 46,90 m² stanowiący odrębną własność, położony przy ul. (...) w Ł. o wartości 157.281,60 zł,

nadto:

a) w okresie od 09.09.2005 r. do 03.10.2015. założyła w Banku (...)

S.A. Oddział w Ł. oraz posiadała rachunki bankowe o numerach

- (...),
- (...),
- (...),
- (...),

na które to rachunki wpłacała uzyskane bezpośrednio od K. J. środki pieniężne z opisanej wyżej jego przestępczej działalności, dokonywała licznych transakcji tymi środkami (pomiędzy w/w rachunkami i na zewnątrz), w tym związanych z przewalutowaniem środków, jak również przyjmowała wpłaty takich środków pieniężnych m.in. od K. J., M. J. (1), A. Z. (2), a poprzez ustanowienie od dnia 26.05.2006 r. K. J. pełnomocnikiem do w/w rachunków umożliwiła mu samodzielne przeprowadzanie wszelkich transakcji na tych rachunkach, a także w dniu 27.04.2011 r. przyjęła na rachunek bankowy numer (...) pod pozorem darowizny od babci M. K., przekazane przelewem z jej rachunku bankowego środki pieniężne z w/w przestępczej działalności K. J. w kwocie 40.000 USD, które uprzednio, tego samego dnia, K. J. jako pełnomocnik w/w rachunku A. C. (1) wpłacił na rachunek M. K. numer (...), przy czym opisane działania pozwoliły zgromadzić środki pieniężne w finalnej kwocie 504.188,71 zł

nadto:

w okresie od 26.03.2015 r. do 23.09.2015 r. jako pełnomocnik do rachunku numer (...) prowadzonego w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. na rzecz A. Z. (2) dokonywała transakcji – przewalutowań, pochodzących z w/w przestępczej działalności K. J. środków pieniężnych, pomiędzy w/w rachunkiem a swoimi rachunkami numer (...), (...), (...), prowadzonymi w tym samym banku,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

I. Z. zd. (...) została oskarżona o to, że:

I. w okresie od 23.10.2008 r. do 30.05.2011 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, założonej i kierowanej przez swojego męża K. Z. (1) oraz K. J., składającej się także z A. C. (1) zd. (...), K. B. oraz M. R. (1), mającej na celu popełnianie przestępstw dotyczących ułatwiania innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby,

tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.,

II. w okresie od 23.10.2008 r. do 30.05.2011 r. w Ł. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia przez inne osoby korzyści majątkowej, ułatwiała kobietom narodowości białoruskiej i ukraińskiej – to jest:

- 1) A. H.,
- 2) A. P. (2),
- 3) I. M.,
- 4) T. B.,
- 5) A. D. (2),
- 6) S. M. (1),
- 7) S. N.,
- 8) L. I.,
- 9) A. Z. (1),
- 10) S. L.,
- 11) A. T. (1),
- 12) V. S.,
- 13) T. B.,
- 14) I. R. (1)

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytutce w ten sposób, że uzyskała w tym okresie z (...) Urzędu Wojewódzkiego w B. pod pretekstem odwiedzin łącznie 30 zaproszeń do Polski na rzecz w/w kobiet, co umożliwiło im pobyt na terenie Polski oraz świadczenie usług seksualnych w w/w lokalu, czym jednocześnie działając w zamiarze aby inne osoby dokonały czynu zabronionego ułatwiła swojemu mężowi K. Z. (1), a także K. J., K. B. oraz M. R. (1) czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez w/w osoby,

tj. o czyn z art. 204 § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. J. (1) zd. K. została oskarżona o to, że:

I. bliżej nieustalonego dnia, nie później niż w dniu 08.02.2011 r. w Ł. woj. (...), w porozumieniu z K. J. oraz A. C. (1) zd. (...), przyjęła od swojego męża K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytutki oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytutki przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 153.000 zł, a następnie podjęła czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku w ten sposób, że w dniu 08.02.2011 r. dokonała wpłaty w/w środków na rachunek bankowy swojej córki A. C. (1) zd. (...) numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k.,

II. w okresie od 04.08.2011 r. do 13.06.2012 r. w Ł. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., K. C. oraz A. C. (1) zd. (...), przyjęła od swojego męża K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. J. – środki pieniężne w łącznej kwocie 139.000 zł, a następnie podjęła czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w ten sposób, że:

- w dniach 04.08.2011 r., 14.09.2011 r. 10.10.2011 r., 07.11.2011 r., 07.11.2011 r., 20.12.2011 r. oraz 05.01.2012 r. dokonała wpłaty w/w środków pieniężnych w łącznej kwocie 139.000 zł na swój rachunek bankowy numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

nadto:

- w dniu 16.01.2012 r. dokonała z w/w rachunku przelewu środków pieniężnych w kwocie 30.050 zł na rachunek swojej córki A. C. (1) zd. (...) numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

a nadto:

- ustanawiając w dniu 04.08.2011 r. pełnomocnikiem do swojego rachunku K. J. umożliwiła mu dokonanie w dniu 13.06.2012 r. z tego rachunku przelewu środków pieniężnych w kwocie 98.996,20 zł na rachunek zięcia K. C. numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

K. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 08.02.2011 r. do 31.01.2013 r. w Ł. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., M. J. (1) oraz A. C. (1) zd. (...), przyjął pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez swojego teścia K. J. – środki pieniężne w finalnej kwocie 512.780,44 zł, a także podejmował czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku w ten sposób, że:

w dniu 08.02.2011 r. udzielił K. J. pełnomocnictwa do założenia w jego imieniu oraz na jego rzecz rachunku bankowego w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., który to rachunek o numerze (...) został faktycznie założony w dniu 09.09.2011 r. i na którym to rachunku K. J. jako pełnomocnik dokonał następujących operacji:

- w dniu 09.09.2011 r. przewalutował środki w kwocie 130.000 USD na 403.000 zł,
- w dniu 16.09.2011 r. założył lokatę w kwocie 403.000 zł, która uległa rozwiązaniu w dniu 16.10.2011 r. i została powiększona o należne odsetki, tj. w kwocie 1.221,11 zł,
- w dniu 13.06.2012 r. przekazał z prowadzonego w tym samym banku rachunku - numer (...) należącego do M. J. (1), środki w kwocie 98.996,20 zł,
- w dniu 20.07.2012 r. przekazał celem przewalutowania na inny rachunek K. C. - numer (...) środki w kwocie 512.780,44 zł (123.087,00 Euro),
- w dniu 31.01.2013 r. przekazał celem przewalutowania z rachunku K. C. prowadzonego w Euro – numer (...) środki w kwocie 506.574,20 zł (121.190 Euro),

- w dniu 31.01.2013 r. przekazał na rachunek A. C. (1) zd. (...) – numer (...) środki w kwocie 507.420 zł,
- przy czym z tytułu przechowywania w/w środków na przedmiotowym rachunku uzyskano odsetki:
- w dniu 31.10.2011 r. w kwocie 709,52 zł,
- w dniu 30.11.2011 r. w kwocie 1.331,66 zł,
- w dniu 31.12.2011 r. w kwocie 1.360,12 zł,
- w dniu 31.01.2012 r. w kwocie 1.336,74 zł,
- w dniu 29.02.2012 r. w kwocie 1.253,94 zł,
- w dniu 31.03.2012 r. w kwocie 1.343,87 zł,
- w dniu 30.04.2012 r. w kwocie 1.304,10 zł,
- w dniu 31.05.2012 r. w kwocie 1.351,16 zł,
- w dniu 30.06.2012 r. w kwocie 1.506,45 zł,
- w dniu 31.07.2012 r. w kwocie 1.039,08 zł,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

B. J. został oskarżony o to, że:

I. bliżej nieustalonego dnia, w okresie od 12.10.2012 r. do 15.10.2012 r. w Ł. woj. (...) przyjął od swojego ojca K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 22.000 zł, zgromadzone na rachunku bankowym swojej siostry A. C. (1) zd. (...) o numerze (...) prowadzonym w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., a następnie podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku w ten sposób, że wspólnie z żoną M. J. (3) nabył w dniu 15.10.2012 r. aktem notarialnym A numer (...) od ustalonych osób spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu (garażu) numer 43 o powierzchni 15 m² położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w Ł.,

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k.

II. w dniu 22.08.2014 r. w Ł. woj. (...) przyjął od swojego ojca K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 25.000 zł, zgromadzone na rachunku bankowym swojej siostry A. C. (1) zd. (...) o numerze (...) prowadzonym w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., a następnie podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku w ten sposób, że wspólnie z żoną M. J. (3) nabył tego samego dnia aktem notarialnym numer 595/2014 od ustalonych osób niezabudowaną działkę gruntu o powierzchni 0,1000 ha położoną w obrębie miejscowości S., jednostka ewidencyjna P. – obszar wiejski, powiat (...), oznaczoną numerem 19/262 i symbolem LzV, dla której to nieruchomości prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Piszku księga wieczysta numer (...),

tj. o czyn z art. 299 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 roku w sprawie o sygn. akt II K 33/16 Sąd Okręgowy w Łomży:

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. J. w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia oraz czynu zarzucanego oskarżonemu K. Z. (1) w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia – numeracja zarzutu jego dotyczącego – tychże oskarżonych uznał za winnych tego, iż w okresie od stycznia 2008r do 03 października 2015r w Ł. województwa (...) wspólnie kierowali zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził K. B., M. R. (1), A. C. (1), I. Z., której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby tj. popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. skazał ich i wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności.

II. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. J. w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego iż w okresie od kwietnia 2004r do 03 października 2015r w tym: w okresie od kwietnia 2004r do grudnia 2007r działając wspólnie i w porozumieniu z K. Z. (1) a od lutego 2006r także z K. B. a od stycznia 2008r do 03 października 2015r w ramach kierowanej wspólnie z K. Z. (1) zorganizowanej grupy przestępczej; w Ł. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w różnym czasie ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in. polskiej, białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. I.,
- 2) A. V.,
- 3) A. S.,
- 4) A. L.,
- 5) B. T.,
- 6) B. A.,
- 7) B. T.,
- 8) D. A.,
- 9) D. N.,
- 10) D. A.,
- 11) D. S.,
- 12) F. A.,
- 13) H. A.,
- 14) I. L.,
- 15) K. I.,
- 16) K. N.,
- 17) K. S.,
- 18) K. T.,

- 19) K. I.,
- 20) L. S.,
- 21) M. T.,
- 22) M. H.,
- 23) M. A.,
- 24) M. S.,
- 25) M. T.,
- 26) M. I.,
- 27) M. L.,
- 28) N. S.,
- 29) P. A.,
- 30) P. N.,
- 31) R. H.,
- 32) R. I.,
- 33) R. L.,
- 34) S. Z.,
- 35) S. S.,
- 36) S. T.,
- 37) S. A.,
- 38) S. V.,
- 39) S. Y.,
- 40) S. Z.,
- 41) S. L.,
- 42) S. V.,
- 43) T. A.,
- 44) T. E.,
- 45) V. L.,
- 46) V. H.,
- 47) Z. A.,

- 48) Z. S.,
- 49) Z. V.,
- 50) Z. I.,
- 51) C. I.,
- 52) H. T.,
- 53) M. I.,
- 54) S. O.,
- 55) U. O.,
- 56) T. N.,
- 57) M. S. (1),
- 58) A. K. (1),
- 59) M. J. (2),
- 60) M. B.,
- 61) A. K. (2),
- 62) A. Ł.,
- 63) I. S.,
- 64) M. T.,
- 65) A. K. (3),
- 66) M. R. (2),
- 67) A. P. (1),
- 68) B. I.,
- 69) M. V.,

uprawianie prostytucji w ten sposób, że w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. udostępniał im w tym celu pomieszczenia, zapewniał zakwaterowanie oraz ochronę, jak też uzyskał w (...) Urzędzie Wojewódzkim w B., pod pozorem odwiedzin, zaproszenia dla trzech z w/w kobiet celem legalnego ich pobytu na terenie RP co umożliwiło im pobyt na terenie Polski oraz świadczenie usług seksualnych w/w lokalu oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te osoby, w ten sposób, że pobierał 50 % od kwoty za świadczoną usługę seksualną, tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 100 (sto) złotych.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. J. w punkcie III (trzecim) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 27.03.2006 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z M. J. (1), A. C. (1) zd. (...) oraz K. C., podejmował czynności mające

udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie środków pieniężnych oraz nieruchomości pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego wspólnie i w porozumieniu z K. Z. (1) i K. B. oraz w ramach współkierowanej zorganizowanej grupy przestępczej, w ten sposób, że:

będąc rzeczywistym i faktycznym nabywcą nieruchomości oraz praw majątkowych doprowadził do zawarcia transakcji zakupu tych nieruchomości i praw majątkowych oraz przekazał pieniądze osobom sprzedającym, przy czym formalnie jako strona czynności prawnej i nabywca występowała przy sporządzaniu aktów notarialnych jego córka – A. C. (1), która w ten sposób nabyła:

a) w dniu 27.03.2006r – 1/4 udziału w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności za kwotę 16.000,00 złotych

b) w dniu 04.09.2006r własność nieruchomości o powierzchni 3ha 8200 m² położonej: obręb ewidencyjny C. jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę oznaczoną numerem (...) za kwotę 30,000,00 złotych .

c) w dniu 29.02.2008r własność nieruchomości o powierzchni 1 ha 7200 m² położonej: obręb ewidencyjny C., gmina P. stanowiącą działki o numerach: (...)za kwotę 35,000,00 złotych

d) w dniu 02.05.2008r własność nieruchomości o powierzchni 0,50 ha położonej w obrębie ewidencyjnym J. , jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę o numerze (...) za kwotę 7000 złotych.

e) w dniu 18.07.2008r własność nieruchomości o powierzchni 0,01 ha położonej w miejscowości C. gmina P. stanowiącą działkę o numerze (...) za kwotę 3000 złotych.

f) w dniu 28.04.2011r – 1/2 udziału w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności za kwotę 45.000,00 złotych.

g) w dniu 19.08.2011r własnościowe spółdzielczego prawo do lokalu niemieszkalnego – garażu oznaczonego numerem (...) znajdującego się w budynku numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...), należącym do zasobów (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł. za kwotę 21,000,00 złotych

a ponadto

a) w dniu 06.07.2006 r. przekazał córce A. C. (1) darowiznę, której przedmiotem była nieruchomość o powierzchni 2.500 m² położona w miejscowości C. jednostka ewidencyjna P. stanowiąca działkę o numerze (...) o wartości 80.000 zł, nabytą przez niego tego samego dnia, tym samym aktem notarialnym od innej osoby,

b) w okresie od 19.01.2010r. do 10.03.2011r. przekazał córce A. C. (1) m.in. w formie darowizn, środki pieniężne, za które w/w nabyła odrębną własność lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ulicy (...) wraz z przynależną do tego lokalu piwnicą numer (...) oraz stosownym udziałem w prawie własności części wspólnych budynku i innych urządzeń które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu położonej w Ł. przy ulicy (...) o powierzchni (...) oznaczonej numerem (...) o wartości 157,281,60 złotych.

c) w okresie od 12.10.2012 r. do 15.10.2012 r. przekazał synowi B. J. pieniądze w kwocie 22.000 zł, za które w/w nabył nieruchomość – spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu (garażu) numer 43 o powierzchni 15 m² położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w Ł.,

d) w dniu 22.08.2014r przekazał synowi B. J. pieniądze w kwocie 25.000 zł, za które w/w nabył nieruchomość – działkę gruntu o powierzchni 0,1000 ha położoną w obrębie miejscowości S., powiat (...), stanowiącą działkę o numerze (...).

nadto:

a) w okresie od 19.04.2006 r. do 03.10.2015 r. na rachunkach:

- numer (...), (...), (...) założonych w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. przez córkę A. C. (1),
- numer (...), założonym przez siebie w w/w banku w imieniu i na rzecz zięcia K. C.,
- numer (...), założonym w w/w banku przez żonę M. J. (1),

jako pełnomocnik gromadził środki pieniężne pochodzące z opisanej powyżej przestępczej działalności w finalnej kwocie 512.780,00 zł, zakładał lokaty, dokonywał licznych transakcji związanych z przelewami przychodzącymi i wychodzącymi, w tym polegających na przewalutowaniu środków w walutach PLN, Euro i USD osiągając znaczną korzyść majątkową w łącznej kwocie 954,062,00 złotych tj. popełnienia czynu z art. 299§1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy tychże artykułów skazał go zaś na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

I. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. Z. (1) w punkcie drugim (II) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, iż w okresie od kwietnia 2004r do 03 października 2015r w tym: w okresie od kwietnia 2004r do grudnia 2007r działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. a od lutego 2006r r także z K. B. a od stycznia 2008r do 03 października 2015r w ramach kierowanej wspólnie z K. J. zorganizowanej grupy przestępczej; w Ł. woj. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w różnym czasie ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in. polskiej, białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. I.,
- 2) A. V.,
- 3) A. S.,
- 4) A. L.,
- 5) B. T.,
- 6) B. A.,
- 7) B. T.,
- 8) D. A.,
- 9) D. N.,
- 10) D. A.,
- 11) D. S.,
- 12) F. A.,
- 13) H. A.,
- 14) I. L.,

- 15) K. I.,
- 16) K. N.,
- 17) K. S.,
- 18) K. T.,
- 19) K. I.,
- 20) L. S.,
- 21) M. T.,
- 22) M. H.,
- 23) M. A.,
- 24) M. S.,
- 25) M. T.,
- 26) M. I.,
- 27) M. L.,
- 28) N. S.,
- 29) P. A.,
- 30) P. N.,
- 31) R. H.,
- 32) R. I.,
- 33) R. L.,
- 34) S. Z.,
- 35) S. S.,
- 36) S. T.,
- 37) S. A.,
- 38) S. V.,
- 39) S. Y.,
- 40) S. Z.,
- 41) S. L.,
- 42) S. V.,
- 43) T. A.,

- 44) T. E.,
- 45) V. L.,
- 46) V. H.,
- 47) Z. A.,
- 48) Z. S.,
- 49) Z. V.,
- 50) Z. I.,
- 51) C. I.,
- 52) H. T.,
- 53) M. I.,
- 54) S. O.,
- 55) U. O.,
- 56) T. N.,
- 57) A. K. (1),
- 58) M. J. (2),
- 59) M. B.,
- 60) A. K. (2),
- 61) A. Ł.,
- 62) I. S.,
- 63) M. T.,
- 64) A. K. (3),
- 65) M. R. (2),
- 66) A. P. (1),
- 67) B. I.,
- 68) M. V.,

uprawianie prostytucji w ten sposób, że w że w prowadzonym przez siebie Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. udostępniał im w tym celu pomieszczenia, zapewniał zakwaterowanie oraz ochronę oraz czerpał korzyści majątkowe z uprawiania prostytucji przez te osoby, w ten sposób, że pobierał 50 % od kwoty za świadczoną usługę seksualną, tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia

wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 100 (sto) złotych.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego w okresie od stycznia 2008 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej wspólnie przez K. Z. (1) oraz K. J., składającej się z ustalonych osób, której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. B. w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lutego 2006 r. do 03.10.2015r. w tym : od lutego 2006r do grudnia 2007r działając wspólnie i w porozumieniu z K. J. oraz K. Z. (1) a od stycznia 2008r do 03 października 2015r działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej wspólnie przez K. Z. (1) oraz K. J., w Ł. oraz W. woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w różnym czasie ułatwiał innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in. białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

1. A. V.,
2. B. T.,
3. B. T.,
4. C. I.,
5. D. A.,
6. D. S.,
7. H. A.,
8. H. T.,
9. I. L.,
10. K. N.,
11. L. S.,
12. M. A.,
13. M. T.,
14. M. I.,
15. M. L.,
16. M. I.,
17. P. A.,
18. R. H.,
19. R. I.,

20. S. Y.,
21. S. V.,
22. T. N.,
23. U. O.,
24. V. L.,
25. V. H.,
26. Z. A.,
27. Z. S.,
28. Z. I.

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą Bar (...) zarejestrowanej przy ul. (...), (...)-(...) Ł. fikcyjnie zatrudniał na stanowiskach pracowniczych w/w kobiety świadczące faktycznie usługi seksualne w w/w Zajeździe, umożliwiając im tym samym pobyt na terenie Polski oraz wykonywał czynności formalno- prawno - zgłoszeniowe związane z zatrudnieniem tych kobiet na terytorium RP, jak również uzyskiwał zezwolenia na sprzedaż alkoholu, co umożliwiało prowadzenie jego sprzedaży mężczyznom korzystającym z usług seksualnych w/w kobiet w Zajeździe (...),

nadto w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. nieodpłatnie wynajął M. R. (1) należące do niego pomieszczenia w domu przy ul. (...), (...)-(...) W. gdzie M. R. (1) zarejestrowała i prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą „Sklep (...) u J.” co również jej umożliwiło fikcyjne zatrudnianie kobiet trudniących się w tym okresie w Zajeździe (...) procederem świadczenia usług seksualnych a z uprawiania prostytucji przez w/w kobiety czerpał korzyści majątkowe stanowiące wynagrodzenie za wykonywane przez niego czynności, tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go a na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. R. (1) w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od stycznia 2008 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej wspólnie przez K. Z. (1) oraz K. J., składającej się z ustalonych osób, której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. R. (1) w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego w okresie od stycznia 2008 r. do 03.10.2015 r. w Ł. i w W. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, w różnym czasie ułatwiała innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in., białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

1. A. V.,
2. B. T.,
3. B. T.,

4. C. I.,
5. D. A.,
6. D. S.,
7. H. A.,
8. H. T.,
9. I. L.,
10. K. N.,
11. L. S.,
12. M. A.,
13. M. T.,
14. M. I.,
15. M. L.,
16. M. I.,
17. P. A.,
18. R. H.,
19. R. I.,
20. S. Y.,
21. S. V.,
22. T. N.,
23. U. O.,
24. V. L.,
25. V. H.,
26. Z. A.,
27. Z. S.,
28. Z. I.

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że zajmowała się kwestiami formalno – organizacyjnymi oraz sporządzaniem dokumentacji związanej z pobytem na terenie Polski w/w kobiet świadczących usługi seksualne w w/w lokalu, w tym dokumentacji legalizującej pobyt tych osób na terenie Polski związanych z ich fikcyjnym zatrudnieniem przez K. B. prowadzącego działalność gospodarczą o nazwie Bar (...) ul. (...), (...)-(...) Ł., kontrolowała terminowość odprowadzania składek do ZUS, udzielanie urlopów wypoczynkowych, terminowość

szkoleń z zakresu BHP i badań lekarskich, prowadziła akta osobowe w/w kobiet, współpracowała z osobą świadcząca K. B. usługi księgowe,

nadto w okresie od lipca 2009 r. do września 2010 r. również samodzielnie w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pod nazwą „ Sklep (...) u J.” ul. (...), (...)-(...) W., fikcyjnie zatrudniała kobiety świadczące w Zajeździe (...) w Ł. usługi seksualne, to jest:

1. D. A.,
2. D. S.,
3. I. L.,
4. M. A.,
5. M. T.,
6. N. S.,
7. S.,

a z uprawiania prostytucji przez w/w kobiety czerpała korzyści majątkowe stanowiące wynagrodzenie za wykonywane przez nią czynności, tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał ją a na mocy art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

V. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej A. C. (1) w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od 21.01.2008 r. do 02.12.2013 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej wspólnie przez K. Z. (1) oraz swojego ojca K. J., składającej się z ustalonych osób której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby tj. popełnienia czynu z art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258§1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej A. C. (1) w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego w okresie od 21.01.2008 r. do 02.12.2013 r. w Ł. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, celem osiągnięcia korzyści majątkowej przez inne osoby, w różnym czasie ułatwiała innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in., białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) H. V.,
- 2) S. M. (1),
- 3) H. R.,
- 4) T. M.,
- 5) S. D.,
- 6) L. I.,
- 7) S. Z.,
- 8) A. T. (1),

- 9) S. L.,
- 10) Z. S.,
- 11) A. D. (1),
- 12) A. H.,
- 13) Y. S.,
- 14) S. N.,
- 15) A. Z. (1),
- 16) T. B.,
- 17) A. P. (2),
- 18) N. K.,
- 19) T. B.,

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że uzyskała w tym okresie z (...) Urzędu Wojewódzkiego w B. pod pretekstem odwiedzin łącznie 30 zaproszeń do Polski na rzecz w/w kobiet, co umożliwiło im legalny pobyt na terenie Polski oraz uprawianie prostytucji w/w lokalu z której to korzyści majątkowe czerpali K. J., K. Z. (1), K. B. oraz M. R. (1) tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 26 maja 2014r w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania, zaś na mocy art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 26 maja 2014r w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

VII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej A. C. (1) w punkcie III (trzecim) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od 9 września 2005 r. do 03.10.2015 r. w Ł. woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., M. J. (1) oraz K. C., podejmowała czynności mające udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycie, zajęcie środków pieniężnych oraz nieruchomości pochodzących z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego przez K. J. wspólnie i w porozumieniu z K. Z. (1) i K. B. oraz w ramach współkierowanej przez niego zorganizowanej grupy przestępczej, w ten sposób, że:

formalnie jako strona czynności prawnej aktami notarialnymi nabyła niżej wymienione nieruchomości oraz prawa majątkowe ,podczas gdy w rzeczywistości faktycznym ich nabywcą oraz stroną umowy był K. J., który doprowadził do tych transakcji oraz przekazywał pieniądze sprzedającym – nabyła:

- a) w dniu 27.03.2006r – 1/4 udziału w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności za kwotę 16.000,00 złotych.
- b) w dniu 04.09.2006r własność nieruchomości o powierzchni 3ha 8200 m² położonej: obręb ewidencyjny C. jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę oznaczoną numerem (...) za kwotę 30,000,00 złotych.
- c) w dniu 29.02.2008r własność nieruchomości o powierzchni 1 ha 7200 m² położonej : obręb ewidencyjny C., gmina P. stanowiącą działki o numerach : (...) za kwotę 35,000,00 złotych.

d) w dniu 02.05.2008r własność nieruchomości o powierzchni 0,50 ha położonej w obrębie ewidencyjnym J. , jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę o numerze (...) za kwotę 7000 złotych.

e) w dniu 18.07.2008r własność nieruchomości o powierzchni 0,01 ha położonej w miejscowości C. gmina P. stanowiącą działkę o numerze (...) za kwotę 3000 złotych.

f) w dniu 28.04.2011r – 1/2 udziału w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności za kwotę 45.000,00 złotych.

g) w dniu 19.08.2011r własnościowe spółdzielczego prawo do lokalu niemieszkalnego – garażu oznaczonego numerem (...) znajdującego się w budynku numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...), należącym do zasobów (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł. za kwotę 21,000,00 złotych.

a ponadto

a) w dniu 06.07.2006 r. przyjęła od K. J. darowiznę, której przedmiotem była nieruchomość o powierzchni 2.500 m² położona w miejscowości C. jednostka ewidencyjna P. stanowiąca działkę o numerze (...) o wartości 80.000 zł, nabytą przez niego tego samego dnia, tym samym aktem notarialnym od innej osoby,

b) w dniu 10.03.2011r., za środki pieniężne otrzymane od K. J. min. w formie darowizn, nabyła odrębną własność lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ulicy (...) wraz z przynależną do tego lokalu piwnicą numer (...) oraz stosownym udziałem w prawie własności części wspólnych budynku i innych urządzeń które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu położonej w Ł. przy ulicy (...) o powierzchni 2493 oznaczonej numerem (...) – o wartości 157,281,60 złotych.

nadto:

a) w okresie od 09.09.2005 r. do 03.10.2015. założyła w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. oraz posiadała rachunki bankowe o numerach

- (...),
- (...),
- (...),
- (...),

na które to rachunki wpłacała uzyskane bezpośrednio od K. J. środki pieniężne z opisanej wyżej jego przestępczej działalności, dokonywała licznych transakcji tymi środkami (pomiędzy w/w rachunkami i na zewnątrz), w tym związanych z przewalutowaniem środków, jak również przyjmowała wpłaty takich środków pieniężnych m.in. od K. J., M. J. (1), A. Z. (2), a poprzez ustanowienie od dnia 26.05.2006 r. K. J. pełnomocnikiem do w/w rachunków umożliwiła mu samodzielne przeprowadzanie wszelkich transakcji na tych rachunkach, a także w dniu 27.04.2011 r. przyjęła na rachunek bankowy numer (...) pod pozorem darowizny od babci M. K., przekazane przelewem z jej rachunku bankowego środki pieniężne z w/w przestępczej działalności K. J. w kwocie 40.000 USD, które uprzednio, tego samego dnia, K. J. jako pełnomocnik w/w rachunku A. C. (1) wpłacił na rachunek M. K. numer (...), przy czym opisane działania pozwoliły zgromadzić środki pieniężne w finalnej kwocie 504.188,00 zł

nadto:

w okresie od 26.03.2015 r. do 23.09.2015 r. jako pełnomocnik do rachunku numer (...) prowadzonego w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. na rzecz A. Z. (2) dokonywała transakcji – przewalutowań, pochodzących z w/w przestępczej

działalności K. J. środków pieniężnych, pomiędzy w/w rachunkiem a swoimi rachunkami numer (...), (...), (...), prowadzonymi w tym samym banku – czym osiągnęła znaczną korzyść majątkową w kwocie 898,470,00 (osiemset dziewięćdziesiąt osiem tysięcy , czterysta siedemdziesiąt złotych) tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy tychże artykułów skazał ją zaś na mocy art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej I. Z. w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od 23 października 2008 r. do 30 maja 2011 r. w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej wspólnie przez K. Z. (1) i K. J., składającej się z ustalonych osób której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby tj. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej I. Z. w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego że w okresie od 23 października 2008r do 30 maja 2011r w Ł. woj. (...) działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, celem osiągnięcia korzyści majątkowej przez inne osoby , w różnym czasie ułatwiała innym osobom – to jest kilkudziesięciu ustalonym oraz nieustalonym kobietom różnych narodowości m.in., białoruskiej oraz ukraińskiej, w tym takim kobietom jak:

- 1) A. H.,
- 2) A. P. (2),
- 3) I. M.,
- 4) T. B.,
- 5) A. D. (2),
- 6) S. M. (1),
- 7) S. N.,
- 8) L. I.,
- 9) A. Z. (1),
- 10) S. L.,
- 11) A. T. (1),
- 12) V. S.,
- 13) T. B.,
- 14) I. R. (1)

uprawianie w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. prostytucji w ten sposób, że uzyskała w tym okresie z (...) Urzędu Wojewódzkiego w B. pod pretekstem odwiedzin łącznie 30 zaproszeń do Polski na rzecz w/w kobiet, co umożliwiło im legalny pobyt na terenie Polski oraz uprawianie prostytucji w/w lokalu z której to korzyści majątkowe czerpali K. J., K. Z. (1), K. B. oraz M. R. (1) tj. popełnienia czynu z art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 26 maja 2014r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania, zaś na mocy art. 204 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 26 maja 2014r w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i

3 k.k. wymierzył jej karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. J. (1) w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał ją za winną tego, że bliżej nieustalonego dnia, nie później niż w dniu 08.02.2011 r. w Ł. woj. (...), w porozumieniu z K. J. oraz A. C. (1) zd. (...), przyjęła od swojego męża K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej współkierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 153.000 zł, a następnie podjęła czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie w ten sposób, że w dniu 08.02.2011 r. dokonała wpłaty w/w środków na rachunek bankowy swojej córki A. C. (1) zd. (...) numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1 i 5 k.k. skazał ją i wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

I. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej M. J. (1) w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznaje ją za winną tego że w okresie od 04.08.2011 r. do 13.06.2012 r. w Ł. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., K. C. oraz A. C. (1) zd. (...), przyjęła od swojego męża K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej współkierowanej przez K. J. – środki pieniężne w łącznej kwocie 139.000 zł, a następnie podjęła czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie w ten sposób, że:

- w dniach 04.08.2011 r., 14.09.2011 r. 10.10.2011 r., 07.11.2011 r., 07.11.2011 r., 20.12.2011 r. oraz 05.01.2012 r. dokonała wpłaty w/w środków pieniężnych w łącznej kwocie 139.000 zł na swój rachunek bankowy numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

nadto:

- w dniu 16.01.2012 r. dokonała z w/w rachunku przelewu środków pieniężnych w kwocie 30.050 zł na rachunek swojej córki A. C. (1) zd. (...) numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł.,

a nadto:

- ustanawiając w dniu 04.08.2011 r. pełnomocnikiem do swojego rachunku K. J. umożliwiła mu dokonanie w dniu 13.06.2012 r. z tego rachunku przelewu środków pieniężnych w kwocie 98.996,20 zł na rachunek zięcia K. C. numer (...) prowadzony w Banku (...) S.A. Oddział w Ł. tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją a na mocy art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 100 (sto) złotych.

II. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu K. C. w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 08.02.2011 r. do 31.01.2013 r. w Ł. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w porozumieniu z K. J., M. J. (1) oraz A. C. (1) zd. (...), przyjął pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej współkierowanej przez swojego teścia K. J. – środki pieniężne w finalnej kwocie 512.780,44 zł, a także podejmował czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie w ten sposób, że w dniu 08.02.2011 r. udzielił K. J. pełnomocnictwa do założenia w jego imieniu oraz na jego rzecz rachunku bankowego w Banku (...) S.A.

Oddział w Ł., który to rachunek o numerze (...) został faktycznie założony w dniu 09.09.2011 r. i na którym to rachunku K. J. jako pełnomocnik dokonał następujących operacji:

- w dniu 09.09.2011 r. przewalutował środki w kwocie 130.000 USD na 403.000 zł,
- w dniu 16.09.2011 r. założył lokatę w kwocie 403.000 zł, która uległa rozwiązaniu w dniu 16.10.2011 r. i została powiększona o należne odsetki, tj. w kwocie 1.221,11 zł,
- w dniu 13.06.2012 r. przekazał z prowadzonego w tym samym banku rachunku numer (...) należącego do M. J. (1), środki w kwocie 98.996,20 zł,
- w dniu 20.07.2012 r. przekazał celem przewalutowania na inny rachunek K. C. - numer (...) środki w kwocie 512.780,44 zł (123.087,00 Euro),
- w dniu 31.01.2013 r. przekazał celem przewalutowania z rachunku K. C. prowadzonego w Euro – numer (...) środki w kwocie 506.574,20 zł (121.190 Euro),
- w dniu 31.01.2013 r. przekazał na rachunek A. C. (1) zd. (...) – numer (...) środki w kwocie 507.420 zł,
- przy czym z tytułu przechowywania w/w środków na przedmiotowym rachunku uzyskano odsetki:
- w dniu 31.10.2011 r. w kwocie 709,52 zł,
- w dniu 30.11.2011 r. w kwocie 1.331,66 zł,
- w dniu 31.12.2011 r. w kwocie 1.360,12 zł,
- w dniu 31.01.2012 r. w kwocie 1.336,74 zł,
- w dniu 29.02.2012 r. w kwocie 1.253,94 zł,
- w dniu 31.03.2012 r. w kwocie 1.343,87 zł,
- w dniu 30.04.2012 r. w kwocie 1.304,10 zł,
- w dniu 31.05.2012 r. w kwocie 1.351,16 zł,
- w dniu 30.06.2012 r. w kwocie 1.506,45 zł,
- w dniu 31.07.2012 r. w kwocie 1.039,08 zł,

tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go a na mocy art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 100 (sto) złotych.

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu B. J. w punkcie I (pierwszym) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że bliżej nieustalonego dnia, w okresie od 12.10.2012 r. do 15.10.2012 r. w Ł. woj. (...) przyjął od swojego ojca K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej współkierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 22.000 zł, zgromadzone na rachunku bankowym swojej siostry A. C. (1) zd. (...) o numerze (...) prowadzonym w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., a następnie podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie w ten sposób, że wspólnie z żoną M. J. (3) nabył w dniu 15.10.2012 r. aktem notarialnym A numer (...) od ustalonych osób spółdzielcze

własnościowe prawo do lokalu (garażu) numer 43 o powierzchni 15 m² położonego w budynku numer (...) przy ul. (...) w Ł., tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu B. J. w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 22.08.2014 r. w Ł. woj. (...) przyjął od swojego ojca K. J. pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na ułatwianiu innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpania korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby popełnionego w ramach działalności zorganizowanej grupy przestępczej współkierowanej przez K. J. – środki pieniężne w kwocie 25.000 zł, zgromadzone na rachunku bankowym swojej siostry A. C. (1) zd. (...) o numerze (...) prowadzonym w Banku (...) S.A. Oddział w Ł., a następnie podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia w/w środków, ich wykrycie, zajęcie w ten sposób, że wspólnie z żoną M. J. (3) nabył tego samego dnia aktem notarialnym numer(...)od ustalonych osób niezabudowaną działkę gruntu o powierzchni 0,1000 ha położoną w obrębie miejscowości S., jednostka ewidencyjna P. – obszar wiejski, powiat (...), oznaczoną numerem (...)i symbolem (...), dla której to nieruchomości prowadzona jest przez Sąd Rejonowy w Pizzu księga wieczysta numer (...), tj. popełnienia czynu z art. 299 § 1 k.k. i za to na mocy art. 299 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedem) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

V. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego K. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

VI. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego K. Z. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

VII. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego K. B. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VIII. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonej M. R. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

IX. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonej A. C. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

X. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonej I. Z. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

XI. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonej M. J. (1) jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

XII. na mocy art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego B. J. jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierza mu karę łączną 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności.

XIII. na mocy art. 41 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych K. Z. (1) oraz K. B. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali gastronomicznych na okres 5 (pięciu) lat wobec każdego z oskarżonych.

XIV. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym K. J. i K. Z. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie odpowiednio:

- 04 października – 05 październik 2015r i 08 październik 2015r – 10 kwietnia 2017r
- 04 października 2015 – 10 kwietnia 2017r.

XV. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu K. B. wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech) i oddał go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XVI. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej M. R. (1) wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech) i oddał ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XVII. na mocy art. 69 § 1, 2, 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej A. C. (1) wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech) i oddał ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XVIII. na mocy art. 69 § 1, 2, 3 k.k., art. 70 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 73 § 2 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej I. Z. wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech) i oddał ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XIX. na mocy art. 69 § 1, 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej M. J. (1) wykonanie orzeczonej wobec niej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 3 (trzech) i oddał ją w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XX. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu K. C. wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch) i oddał go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XXI. na mocy art. 69 § 1, 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r w zw. z art. 4 § 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu B. J. wykonanie orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwóch) i oddał go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego.

XXII. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego K. B. kary grzywny zaliczył mu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 4 października – 16 grudnia 2015r i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje ją za uiszczoną w wymiarze 148 stawek.

XXIII. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej M. R. (1) kary grzywny zaliczył jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 4 października 2015r i przyjmując iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznał ją za uiszczoną w wymiarze 2 stawek.

XXIV. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej A. C. (1) kary grzywny zaliczył jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 4 października – 15 grudnia 2015r i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznał ją za uiszczoną w wymiarze 146 stawek.

XXV. na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej I. Z. kary grzywny zaliczył jej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w wymiarze jednego dnia i przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny uznał ją za uiszczoną w wymiarze 2 stawek.

XXVI. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. Z. (1) przypadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w punkcie IV wyroku w kwocie 393,892,00 złotych (trzysta dziewięćdziesiąt trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt dwa złote).

XXVII. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego K. B. przypadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w punkcie VI wyroku w kwocie 104,400 ,00 złotych (sto cztery tysiące czterysta złotych).

XXVIII. na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. R. (1) przypadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w punkcie VIII wyroku w kwocie 28.900,00 złotych (dwadzieścia osiem tysięcy dziewięćset złotych).

XXIX. na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec K. J. s. J. i A. i A. C. (1) zd. (...) córki K. i M. przypadek przedmiotów i praw majątkowych pochodzących z przestępstwa w postaci:

a) łącznie 3/4 udziału w prawie wieczystego użytkowania nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł. stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności.

b) własności nieruchomości o powierzchni 3ha 8200 m² położonej: obręb ewidencyjny C. jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę oznaczoną numerem (...).

c) własności nieruchomości o powierzchni 1 ha 1900 m² położonej: obręb ewidencyjny C., gmina P. stanowiącą działki o numerach:(...).

d) własności nieruchomości o powierzchni 0,50 ha położonej w obrębie ewidencyjnym J., jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę o numerze (...).

e) własności nieruchomości o powierzchni 0,01 ha położonej w miejscowości C. gmina P. stanowiącą działkę o numerze (...).

f) własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu niemieszkalnego – garażu oznaczonego numerem (...) znajdującego się w budynku numer (...) położonym w Ł. przy ulicy (...), należącym do zasobów (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w Ł..

g) własności zabudowanej nieruchomości o powierzchni 2500 m² położonej w obrębie ewidencyjnym C., jednostka ewidencyjna P. stanowiącą działkę o numerze (...).

h) odrębnej własności lokalu mieszkalnego numer (...) w budynku mieszkalnym położonym w Ł. przy ulicy (...) wraz z przynależną do tego lokalu piwnica numer (...) oraz stosownym udziałem w prawie własności części wspólnych budynku i innych urządzeń które nie służą do wyłącznego użytku właścicieli poszczególnych lokali oraz w prawie użytkowania wieczystego działki gruntu położonej w Ł. przy ulicy (...) o powierzchni 2493 oznaczonej numerem (...).

a ponadto na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec K. J. s. J. i A. solidarnie z A. C. (1) zd. (...) c. K. i M. przypadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 40,000,00 (czterdzieści tysięcy) złotych .

XXX. na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec K. J. s. J. i A. i B. J. s. K. i M. przypadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci:

a) własności nieruchomości o powierzchni 0,1000 ha położonej w obrębie miejscowości S. jednostka ewidencyjna P. – obszar wiejski , powiat (...) stanowiącej działkę o numerze (...).

a ponadto na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec K. J. s. J. i A. solidarnie z B. J. s. K. i M. przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 22,000,00 (dwadzieścia dwa tysiące) złotych.

I. na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł:

- wobec K. J. przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 512,780,00 (pięćset dwanaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt) złotych,
- wobec A. C. (1) zd. (...) przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa w kwocie 504,188,00 (pięćset cztery tysiące sto osiemdziesiąt osiem) złotych określając, iż orzeczone powyżej przepadek ma charakter solidarny wobec obydwójga oskarżonych do kwoty 504,188,00 (pięćset cztery tysiące sto osiemdziesiąt osiem) złotych.

II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 1860 złotych dodatkowo powiększoną o należny podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. J..

III. tytułem opłaty zasądził na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: K. J. kwotę 4600 złotych, od K. Z. (1) kwotę 4400 złotych, od K. B. kwotę 2180 złotych, od M. R. (1) kwotę 780 złotych, od A. C. (1) kwotę 900 złotych, od I. Z. kwotę 580 złotych, od M. J. (1) kwotę 2300 złotych, od K. C. kwotę 2180 złotych, od B. J. kwotę 1180 złotych i obciąża ich pozostałymi kosztami procesu w częściach nań przypadających.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy wszystkich oskarżonych oraz prokurator.

I. Obrońca K. J. zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przypisanie winy oskarżonemu w sytuacji gdy wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wskazuje jednoznacznie, iż K. J. nie dopuścił się popełniania zarzucanych mu czynów;
2. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz nie zastosowaniu reguły „in dubio pro reo” przy istnieniu nie dających usunąć się wątpliwości wynikających z faktu, iż brak jest jakichkolwiek dowodów obiektywnie wskazujących., iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów;
3. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd, o udzielenia informacji od właściwych organów podatkowych Królestwa Danii o wysokości osiągniętych przez oskarżoną (...)dochodów związanych z wykonywaną przez nią pracą w tymże kraju, w związku z uzyskaniem której to informacji Sąd miałby możliwość weryfikacji twierdzeń oskarżonych w zakresie dot. źródła pochodzenia środków pieniężnych wpłacanych przez M. J. (1);
4. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, dopuszczenia z urzędu przez Sąd dowodu z zeznań w charakterze świadka osoby, która podpisała zaświadczenie o wysokości osiągniętych przez M. J. (1) dochodów na terytorium Królestwa Danii, w związku z uzyskaniem której to informacji Sąd miałby możliwość weryfikacji twierdzeń oskarżonych w zakresie dot. źródła pochodzenia środków pieniężnych wpłacanych przez M. J. (1);
5. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż z zaświadczenia przedłożone przez oskarżonego B. J. wynika tylko i wyłącznie fakt, iż od marca 2007 r. podlegał on duńskiemu ubezpieczeniu zdrowotnemu, podczas gdy przedmiotowe zaświadczenie wydawane jest wyłącznie pracownikom zagranicznym,

którzy zostali oddelegowani do pracy w Królestwie Danii jak i pracownikom, którzy planują na stałe zostać w Królestwie Danii;

6. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd o udzielenia informacji od właściwych organów podatkowych Królestwa Danii o wysokości osiąganych przez oskarżonego B. J. dochodów związanych z wykonywaną przez niego pracą w tymże kraju, co umożliwiłoby usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej tegoż oskarżonego (k. 98 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; cyt. „z dokumentu tego nie wynika jaka była podstawa ubezpieczenia czy i gdzie on pracował, przez jaki okres, z jakim wynagrodzeniem”) a w konsekwencji w związku uzyskaniem której to informacji Sąd miałby możliwość weryfikacji twierdzeń oskarżonych w zakresie dot. źródła pochodzenia środków pieniężnych, za które oskarżony B. J. nabył wraz z żoną nieruchomości;

7. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd o udzielenia informacji o stanie rachunku bankowego M. J. (3) (żony oskarżonego B. J.) i ograniczenie się w tymże zakresie wyłącznie do ustalenia stanu rachunku bankowego samego oskarżonego, podczas gdy nieruchomości których nabycie stanowi podstawę aktu oskarżenia zostały zakupione na współwłasność oskarżonego oraz jego żony z ich wspólnych środków pieniężnych, co umożliwiłoby Sądowi weryfikację twierdzeń oskarżonych w zakresie dot. źródła pochodzenia środków pieniężnych, za które oskarżony B. J. nabył wraz z żoną nieruchomości;

8. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż środki pieniężne które zostały przekazane przez J. K. na rzecz oskarżonego B. J. oraz jego żony M. J. (3) zostały przez nich spożytkowane na inne cele aniżeli zakup nieruchomości (k. 100 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), podczas gdy:

- przedmiotowy świadek wyraził pewność, iż jego córka oraz jej mąż spożytkowali wskazane środki pieniężne (darowane przez niego) w jeden sposób a mianowicie dokonali zakupu „działki na M.”,
- twierdzenia Sądu są całkowicie dowolne i nie poparte jakimikolwiek dowodowymi,
- dowodem przeczącym zeznaniom tegoż świadka z całą pewnością nie może być dokumentacja bankowa znajdująca się w aktach niniejszej sprawy, z której wynika wyłącznie, iż oskarżony podjął z konta bankowego swojej córki A. C. (1) oznaczoną ilość gotówki i nie można z tego wywnioskować, iż została ona przez niego przeznaczona na potrzeby zakupu przedmiotowej nieruchomości;

9. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż środki pieniężne za które oskarżony B. J. wraz z żoną nabyli nieruchomości objęte zarzucanym oskarżonemu czynem pochodziły z konta bankowego A. C. (1) a zostały podjęte przez oskarżonego K. J., podczas gdy:

- Sąd I instancji zaniechał ustalenia kiedy (określona godzina danego dnia) zostały podjęte przez oskarżonego K. J. środki pieniężne, nie ustalił kiedy (określona godzina danego dnia) doszło do przekazania oznaczonej sumy gotówki na rzecz M. S. (2) oraz Z. i A. małż. S. (dot. nieruchomości w postaci „działki na M.”), co w konsekwencji pozwoliłoby ustalić czy środki zostały podjęte przez oskarżonego K. J. już po przekazaniu przez oskarżonego B. J. oraz jego żonę ceny sprzedaży na rzecz sprzedających,
- wysokość środków pieniężnych podjętych przez oskarżonego K. J. z konta jego córki A. C. (1) w żadnej mierze nie pokrywa się z kwotami za które oskarżony B. J. oraz jego żona M. J. (3) nabyli nieruchomości w postaci garażu oraz „działki na M.”,

- data (12 października 2017 r.) pobrania przez oskarżonego K. J. z konta bankowego jego córki A. C. (1) środków pieniężnych w kwocie 27.200 zł nie pokrywa się z datą podpisania (oraz przekazania należności z tytułu ceny sprzedaży) przez oskarżonego B. J. oraz jego żonę umowy sprzedaży nieruchomości w postaci garażu,
- środki pieniężne, za które oskarżony B. J. oraz jego żona M. J. (3) nabyli nieruchomości w postaci garażu oraz „działki na M.” pochodziły ze zgromadzonych przez nich oszczędności oraz darowizny przekazanej im przez J. K.,
- jest powszechnie przyjęty fakt uczestniczenia – w postaci oględzin nieruchomości, uczestniczenia w negocjacjach, doradztwa – w transakcjach sprzedaży rodziców młodych ludzi, którzy swoim doświadczeniem wspierają swoje dzieci,
- środki pieniężne przekazywał sprzedającym B. J. – gdyby faktycznie pochodziły one od oskarżonego K. J. z całą pewnością on sam pragnąłby je przekazać sprzedającym;

10. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż oskarżony K. J. nie mógł przekazać swojej żonie środków pieniężnych w związku z ustanowieniem między nimi separacji a co za tym idzie rozdzielności majątkowej, podczas gdy:

- oznaczone rozliczenia są powszechnie przyjęte w społeczeństwie (oskarżony K. J. pomimo zdrady której się dopuścił chciał zapewnić byt swojej żonie),
- oskarżony K. J. posiadał środki finansowe, które następnie przekazał swojej żonie M. J. (1), który o fakt związany był ze sprzedażą przez niego nieruchomości w postaci sklepu – która to okoliczność również nie została przez Sąd I instancji zweryfikowana;

11. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, poczynienia z urzędu ustaleń czy oskarżony K. J. w okresie objętym aktem oskarżenia dokonywał zbycia nieruchomości w tym w szczególności wysokości środków pieniężnych uzyskanych przez niego z tego tytułu, podczas gdy oskarżony K. J. podnosił w toku postępowania przed Sądem I instancji, iż środki pieniężne które przekazał swojej żonie M. J. (1) w związku z faktem orzeczenia między nimi przez Sąd Okręgowy w Ł. separacji pochodziły z tytułu sprzedaży nieruchomości stanowiącej jego własność, co umożliwiłoby usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej oskarżonej oraz ustalenie źródła pochodzenia środków finansowych wpłacanych przez oskarżoną na konto bankowe;

12. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, poczynienia przez Sąd I instancji z urzędu ustaleń (dane z Urzędu Skarbowego w Ł.) dot. wysokości uzyskiwanych dochodów przez oskarżonego K. J. w okresie poprzedzającym okres objęty zarzutem (2004 r.), podczas gdy oskarżony w toku swoich wyjaśnień wskazał, iż prowadził działalność gospodarczą już od roku 1994 i w związku z faktem prowadzenia tejże działalności zgromadził środki finansowe, którymi następnie rozporządzał,

13. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. J., podczas gdy złożone przez niego wyjaśnienia są logiczne, spójne oraz korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego tak w toku postępowania przygotowawczego jak również przed Sądem I instancji,

14. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej,

a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji z faktu braku wskazania w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku (sygn. akt I Ns 808/09) przez K. J., iż w skład masy spadkowej wchodzi środki pieniężne wywiódł fakt, iż takowe środki pieniężne w skład tejże masy nie mogły wchodzić (k. 72 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), podczas gdy Sąd orzekający w sprawie o stwierdzenie nabycia ustala wyłącznie krąg czy to spadkobierców ustawowych czy to testamentowych zaś sam fakt istnienia majątku spadkowego oraz jego skład stanowią przedmiot postępowania o dział spadku, które to postępowanie – w związku z faktem powołania do spadku wyłącznie B. J. – nie było prowadzone,

15. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż źródłem pochodzenia środków pieniężnych oskarżonego K. J. nie mogło być dziedziczenie po A. B. (postanowienie ze stycznia 2015 r.), podczas gdy – wbrew twierdzeniom Sądu I instancji – postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku ma wyłącznie charakter deklaratoryjny zaś spadkobierca ma możliwość – w oznaczonym stanie faktycznym – dysponowania składnikami majątku w szczególności jeżeli tymże majątkiem są środki pieniężne do których spadkodawca został upoważniony i ma do nich dostęp;

16. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz B. J. przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIV zaskarżonego wyroku), podczas gdy oznaczony przepis nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego (do czego odniósł się Sąd Okręgowy w Łomży), lecz tylko korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy,

17. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonego K. J. przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa w postaci własności nieruchomości położonej w obrębie miejscowości S. jednostka ewidencyjna P., powiat (...) stanowiącej działkę o numerze (...) (pkt. XLIV zaskarżonego wyroku), podczas gdy oskarżony K. J. nie posiada do przedmiotowej nieruchomości jakiegokolwiek tytułu prawnego;

18. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k. poprzez jego zastosowanie oraz art. 45 § 5 k.k. poprzez jego niezastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz B. J. przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIV zaskarżonego wyroku), w sytuacji gdy współwłaścicielem nieruchomości w postaci „działki na M.” jest zaś w zakresie nieruchomości w postaci garażu była również żona oskarżonego B. J. M. J. (3);

19. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) przepadek korzyści majątkowej pochodzącej z przestępstwa (pkt. XLV zaskarżonego wyroku), podczas gdy oznaczony przepis nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa lecz tylko korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy;

20. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż oskarżony K. J. uzyskał z rzekomego prowadzenia działalności przestępczej korzyść majątkową w kwocie 512.780,00 zł, podczas gdy przedmiotowe ustalenie nie jest poparte jakimikolwiek dowodami czy też wyliczeniami Sądu I instancji (w tym w szczególności ustalenie to zostało dokonane w oderwaniu od dochodów uzyskiwanych przez oskarżoną M. J. (1) w związku z wykonywaną przez nią pracą poza granicami kraju) i sprowadza się do orzeczenia przepadku wszelkich środków pieniężnych którymi dysponował tak oskarżony jak i jego rodzina;

21. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na orzeczeniu od oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) przepadku przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIII zaskarżonego wyroku), w sytuacji gdy:

- Sąd I instancji nie ustalił źródła pochodzenia środków pieniężnych przeznaczonych na zakup przedmiotowych nieruchomości,
- Sąd I instancji bez jakiegokolwiek weryfikacji de facto orzekł przepadek wszystkich nieruchomości, na które oskarżona M. J. (1) oraz jej mąż oskarżony K. J. zarabiali przez całe swoje życie,
- oskarżony K. J. nie posiada do przedmiotowej nieruchomości jakiegokolwiek tytułu prawnego;

22. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez uznanie, iż zakup nieruchomości położonej w miejscowości C., jednostka ewidencyjna P. został sfinansowany ze środków uzyskanych przez oskarżonego K. J. z tytułu rzekomego prowadzenia przez niego działalności przestępczej, podczas gdy przed zawarciem umowy definitywnej w formie aktu notarialnego strony zawarły – zgodnie z tym co oskarżony K. J. wyjaśnił – umowę przedwstępną (umowa definitywna została podpisana po osiągnięciu przez A. C. (1) pełnoletności), w związku z czym oskarżony nie mógł sfinansować zakupu tejże nieruchomości ze środków finansowych uzyskanych z rzekomej działalności przestępczej,

23. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom/wyjaśnieniom W. G. oraz D. G., podczas gdy Sąd winien ze szczególną uwagą – w oparciu o pozostały materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania – dokonać oceny zeznań/wyjaśnień tychże osób, zważywszy na fakt, iż wobec prowadzonych przeciwko nim odrębnym postępowaniom (już zakończonym), w których występowali oni w zgoła odmiennej roli procesowej, tj. oskarżonych, obciążając inne osoby, chcieli poprawić swoją rolę procesową, tym samym mają interes w pomawianiu oskarżonego K. J.;

24. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez uznanie, iż 68 kobiet oznaczonych w zarzutach przedstawionych oskarżonemu K. J., miały wszystkie rzekomo świadczyć usługi seksualne, podczas gdy przedmiotowa okoliczność nie została w jakikolwiek sposób zweryfikowana/uprawdopodobniona zaś dowodami przemawiającymi za takowym stwierdzeniem nie mogą być wyłącznie: sam fakt ich zatrudnienia bądź ewentualnie tzw. zaproszenia;

Z ostrożności procesowej obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

25. rażąco niewspółmierność kary łącznej orzeczonej oskarżonemu K. J. poprzez orzeczenie jej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności, który to wymiar – z niezrozumiałych względów znacznie wyższy niż w przypadku oskarżonego K. Z. (1) – jest rażąco surowy i nie uwzględnia stopnia winy oskarżonego, społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jego właściwości osobistych i jako taki nie spełnia stawianych przed karą celów, szczególnie w aspekcie wychowawczym wobec oskarżonego, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

II. Apelacja obrońcy oskarżonego K. Z. (1), zaskarżając orzeczenie w całości zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.

- art. 204 § 2 k.k. przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonego nie zrealizowało przesłanek z ww. przepisu, w szczególności K. Z. (1) swoim zachowaniem nie czerpał korzyści z nierządu;
  - art. 45 § 1 k.k. przez orzeczenie przepadku równowartości rzekomej korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego w kwocie 393.892,00 zł, podczas gdy w rzeczywistości nie zostało wykazane, że korzyść w takiej wysokości oskarżony mógł osiągnąć,
2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, w postaci:
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, czyniąc analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania. wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, nierozważeniu wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania, oparciu ustaleń na części materiału dowodowego, polegającą na:
  - dowolnej, nie uwzględniającej zasad wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie materiału dowodowego;
  - odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. Z. (1) w części negującej jego sprawstwo;
  - nieprawidłowej ocenie zeznań świadków W. G., D. G., A. K. (3), A. T. oraz A. M. (1);
  - dowolne pominięcie istotnych dla oceny zeznań A. P. (1), z których jednoznacznie wynika rola oskarżonego w przebiegu inkryminowanych zdarzeń;
  - dokonaniu ustaleń faktycznych w stosunku do oskarżonego poprzez wypełnianie rozumowania Sądu niewątpliwe niekorzystnymi dla niego domniemaniami;
  - nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie K. Z. (1), wyrażające się w błędnej ocenie materiału dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z pkt. I;
3. błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na przyjęciu iż:
- oskarżony K. Z. (1) z tytułu pobieranych przez kobiety korzystające z usług hotelarskich w Zajeździe (...) przy ul. (...) w Ł. opłat za świadczone przez nie usługi seksualne uzyskał korzyść majątkową w wysokości 393.892.00 zł, podczas gdy brak na to jakiegokolwiek jednoznacznego dowodu;
  - oskarżony K. Z. (1) od stycznia 2008 roku do dnia 3 października 2015 roku w Ł. województwa (...) założył i kierował wspólnie z K. J. zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu – popełnianie przestępstw polegających na ułatwianiu prostytucji i czerpaniu korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby, podczas gdy oskarżony był jedynie współwłaścicielem Zajazdu (...) oraz otrzymywał dochód ze sprzedaży alkoholu oraz usług hotelarskich i nigdy nie pełnił żadnych funkcji kierowniczych – nie wydawał poleceń, nie dzielił dochodów w stosunku do K. B., M. R. (1), A. C. (1) oraz I. Z..

W przypadku nie podzielenia argumentacji obrony, w przedmiocie zaistnienia w/w uchybień, obrońca zarzucił:

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy i właściwości osobistych oskarżonego, wyrażającą się w wymierzeniu K. Z. (1) kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności w sytuacji, gdy oskarżony jest osobą dotychczas niekaraną sądownie, którego zachowanie, w szczególności w warunkach izolacyjnych oraz postawa w toku postępowania sądowego wskazuje, iż nie powróci on do popełnienia przestępstwa, które to okoliczności przemawiają za modyfikacją orzeczenia o karze łącznej i zastosowaniem wobec niego kar łagodniejszych.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o:

I. uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego K. Z. (1) w pkt XX części dyspozytywnej wyroku;

II. zmianę wyroku Sądu I instancji w pkt I i orzeczenie w sposób odmienny co do istoty sprawy, poprzez uniewinnienie oskarżonego K. Z. (1) od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.;

III. zmianę wyroku w pkt. IV poprzez przyjęcie, że działanie oskarżonego wyczerpywało jedynie znamiona przestępstwa z art. 204 § 1 k.k. i na tej podstawie wymierzenie mu kary łagodniejszej;

IV. zmianę wyroku w pkt. XL poprzez uchylenie orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w punkcie IV wyroku w kwocie 393.892,00 złotych.

ewentualnie, o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

III. Obrońca oskarżonej I. Z., zaskarżył powyższy wyrok w całości w stosunku do tej oskarżonej tj.: w pkt XII, XIII, XXIV, XXXII, XLVII, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 204 § 2 k.k. przez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy zachowanie oskarżonej I. Z. nie zrealizowano przesłanek z ww. przepisu, w szczególności oskarżona swoim zachowaniem nie czerpała korzyści z nierządu;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., a także art. 410 k.p.k., poprzez:

- naruszenie przez Sąd Okręgowy w Łomży zasady swobodnej oceny dowodów i popadnięcie przez Sąd w dowolność ocen, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonej, a także innych dowodów zgromadzonych w sprawie, a w konsekwencji zaniechanie oparcia zaskarżonego wyroku na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego i ujawnionego przed Sądem I instancji;
- dokonanie ustaleń faktycznych, poprzez wypełnianie rozumowania niekorzystnymi dla oskarżonej domniemaniami, a w konsekwencji, dokonanie ustaleń, które nie wypływają ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie;
- pominięciu tych wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, które w sposób znaczący uwypukliły istniejące w przedmiotowej sprawie mankamenty, a tym samym mogły doprowadzić do odmiennych ustaleń faktycznych i w myśl zasady in dubio pro reo powinny skutkować uniewinnieniem oskarżonej od popełnienia zarzucanych jej czynów,
- nierozważenie całokształtu okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonej I. Z., wyrażające się w błędnej ocenie wyjaśnień oskarżonej oraz w zdeprecjonowaniu zeznań przesłuchanych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego świadków, jednostronnej i nieobiektywnej ich ocenie;
- dowolne pominięcie dla oceny wyjaśnień pozostałych współoskarżonych w sprawie, którzy to nie potwierdzili udziału oskarżonej w inkryminowanych zdarzeniach;

3. błędy w ustaleniach faktycznych, które mogły mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegające na przyjęciu iż:

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że oskarżona I. Z. w okresie od 23 października 2008 roku do dnia 30 maja 2011 roku w Ł. woj. (...) brała udział w zorganizowanej grupie kierowanej wspólnie przez K. Z. (2)skiego i K. J. składającej się z ustalonych osób, mającej na celu ułatwianie innym osobom uprawianie prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji, a tym samym zrealizowała

znamiona czynu stypizowanego w art. 258 § 1 k.k. (punkt XII zaskarżonego wyroku), pomimo że prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego;

- oskarżona I. Z. dopuściła się popełnienia czynu stypizowanego w art. 204 § 2 k.k. (punkt XIII zaskarżonego wyroku), gdy tymczasem w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowej jego oceny taka konstatacja jest niedopuszczalna.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonej wniósł o:

1. uchylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej I. Z. w pkt XXIV części dyspozytywnej wyroku Sądu Okręgowego,
2. zmianę wyroku Sądu I instancji w pkt XII i XIII poprzez orzeczenie w sposób odmienny co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonej I. Z. od popełnienia zarzuconych jej przestępstw;
3. ewentualnie, o uchylenie wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

IV. *Apelacja obrońcy oskarżonych A. C. (1) i K. C. zarzuciła wyrokowi:*

I. obrazę prawa materialnego tj.

- w zakresie czynu z pkt XI sentencji wyroku (zarzut wobec A. C. (1) z pkt III a/o) art. 299 § 1 i 5 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że zachowanie faktyczne przypisane A. C. (1) wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w tym przepisie, w szczególności podejmowania czynności mających udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia środków pieniężnych oraz nieruchomości pochodzących z korzyści z czynu zabronionego oraz przyjmowania takich środków na będących jej własnością rachunkach bankowych, w sytuacji gdy przypisane oskarżonej zachowanie obiektywnie nie stwarzało możliwości udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia środków pieniężnych oraz nieruchomości pochodzących z korzyści z czynu zabronionego, nie miało na celu zasymilowania środków mających pochodzić z przestępstwa ze środkami tzw. legalnymi oraz nie było wymierzone w zasady obrotu gospodarczego, co tym samym wyklucza odpowiedzialność na zasadzie art. 299 k.k., z uwagi na skutkowy charakter tego przestępstwa,
- w zakresie czynu z pkt XVI sentencji wyroku (zarzut wobec K. C. z pkt I a/o) art. 299 § 1 i 5 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, że zachowanie faktyczne przypisane oskarżonemu wyczerpuje ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w tym przepisie, w szczególności podejmowania czynności mających udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia środków pieniężnych pochodzących z korzyści z czynu zabronionego oraz przyjmowania tych środków na rachunkach bankowych, w sytuacji gdy:
- przypisane oskarżonemu zachowanie obiektywnie nie stwarzało możliwości udaremnienia lub znacznego utrudnienia stwierdzenie przestępnego pochodzenia, miejsca umieszczenia, wykrycia, zajęcia środków pieniężnych oraz nieruchomości pochodzących z korzyści z czynu zabronionego, nie miało na celu zasymilowania środków mających pochodzić z przestępstwa ze środkami tzw. legalnymi oraz nie było wymierzone w zasady obrotu gospodarczego,
- wystawienie pełnomocnictwa do konta bankowego i umożliwienie dokonywania na tym koncie operacji bankowych osobie trzeciej nie stanowi „przyjęcia”, o którym mowa w art. 299 § 1 k.k.,

- wykorzystanie systemu bankowego do przekazywania korzyści pochodzących z przestępstwa nie tylko nie utrudnia, ale wręcz ułatwia stwierdzenie przestępnego pochodzenia tych środków, co tym samym wyklucza odpowiedzialność na zasadzie art. 299 kk, z uwagi na skutkowy charakter tego przestępstwa,
- w zakresie czynu z pkt XI sentencji wyroku (zarzut wobec A. C. (1) z pkt III a/o) art. 299 § 6 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji wadliwe uznanie, że kwota 898.470.00 złotych, na którą składają się środki zabezpieczone na rachunkach bankowych oraz wartość nieruchomości wymienionych w pkt XI sentencji wyroku, stanowi korzyść majątkową jaką A. C. (1) osiągnęła z tzw. przestępstwa prania brudnych pieniędzy, w sytuacji gdy kwota ta może być ewentualnie uznana za pochodzącą bezpośrednio z przestępstwa bazowego (przestępstwa z art. 204 k.k. przypisanego K. J.) i jako taka nie może stanowić korzyści z przestępstwa, o którym mowa w art. 299 § 1 k.k.,
- art. 299 § 7 k.k. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie przypadku przedmiotów, prawa majątkowych oraz korzyści z popełnienia przestępstwa (pkt XLIII i XLV sentencji wyroku), przy jednoczesnym wskazaniu, że powyższe przedmioty, prawa majątkowe i korzyści pochodzą z przestępstwa bazowego przypisanego K. J. (str. 108 uzasadnienia), w sytuacji gdy przepis art. 299 § 7 k.k. dopuszcza jedynie orzeczenie przypadku przedmiotów pochodzących z przestępstwa tzw. prania brudnych pieniędzy lub korzyści osiągniętych z tego przestępstwa i nie ma zastosowania do składników majątku, wobec których zarządzono przepadek w pkt XLIII i XLV sentencji wyroku.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, wyrażający się w arbitralnym przyjęciu wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, że A. C. (1) w okresie od 21.01.2008 r. do 02.01.2013 r. brała udział w: zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez K. Z. (1) oraz K. J., której celem było ułatwianie innym osobom uprawiania prostytucji oraz czerpanie korzyści majątkowych z uprawiania prostytucji przez inne osoby (pkt IX sentencji wyroku) oraz przyjęciu, że A. C. (1) w ramach czynu z pkt II a/o działała w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (pkt X sentencji wyroku), w sytuacji gdy:

- Sąd orzekający przyjmuje, w oparciu o obszerny wywód (str. 58 – 60 uzasadnienia), że A. C. (1) powinna była domyślić się, iż uzyskiwane przez nią zaproszenia musiały być wykorzystywane przez osoby inne niż K. J., co ma świadczyć niezbicie o świadomości oskarżonej w zakresie uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, pomijając sformułowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, iż dla przyjęcia odpowiedzialności na podstawie art. 258 § 1 k.k., nie wystarczy, że sprawca mógł i powinien się domyślać współdziałania z grupą przestępczą, przy czym brak jest w sprawie dowodów uzasadniających przyjęcie, że A. C. (1) wiedziała o istnieniu grupy przestępczej, a nie np. luźnego związku osób prowadzących wspólne interesy z jej ojcem K. J., w które nie została wtajemniczona,
- Sąd orzekający przyjmuje, że A. C. (1) miała zamiar uczestnictwa w zorganizowanej grupie przestępczej, pomimo że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż wykonywała ona jedynie polecenia swojego ojca K. J., nie mając świadomości, że podejmowane przez nią działania służyły do realizacji celów grupy,
- żadna z osób zeznających/wyjaśniających w sprawie nie wskazywała, aby A. C. (1) miała świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz by godziła się na uczestnictwo w takiej strukturze, wręcz przeciwnie ze spójnych wyjaśnień oskarżonej i K. J., wynika, że A. C. (1) nie była informowana o istnieniu grupy, profilu jej działalności, a K. J. udzielał jej nieprawdziwych informacji mających rozwiać wszelkie podejrzenia co do przestępności inkryminowanych zdarzeń (vide udzielenie oskarżonej informacji, że na ul. (...) działa klub ze striptizem, str. 26 – 27 uzasadnienia), przy czym Sąd stwierdzając, że oskarżona pozostawała pod silnym wpływem ojca (str. 107 uzasadnienia) pomija oczywisty fakt, że przy takim charakterze relacji oskarżona nie miała dostępu do informacji o działaniach K. J. i związanych z nim osób, a tym samym nie mogła wiedzieć o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, w toku prowadzonych w sprawie czynności operacyjnych polegających na kontroli i utrwalaniu rozmów telefonicznych nie zarejestrowano materiału, mogącego świadczyć o tym, że A. C. (1) miała świadomość istnienia i swojego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej.

Wskazując na powyższe obrońca oskarżonych wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie A. C. (1) od czynów zarzuconych jej w pkt I i III a/o (pkt IX i XI sentencji wyroku),
- wyeliminowanie z opisu czynu zarzuconego A. C. (1) w pkt II a/o (pkt X sentencji wyroku) słów „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i stosowne złagodzenie wymierzonej za ten czyn kary, poprzez jej orzeczenie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia,
- uniewinnienie K. C. od zarzuconego mu czynu,
- ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonych A. C. (1) i K. C. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

V. Apelacja obrońcy B. J. zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przypisanie winy oskarżonemu B. J. w sytuacji gdy wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym de facto zeznań wszystkich świadków sprawy przesłuchanych w toku postępowania zarówno przygotowawczego jak i sądowego oraz dowodów w postaci dokumentów znajdujących się w aktach, jak również pozostałych dowodów, wskazuje jednoznacznie, iż oskarżony B. J. nie dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów;

2. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz nie zastosowaniu przez Sąd orzekający reguły „in dubio pro reo” przy istnieniu nie dających usunąć się wątpliwości wynikających z faktu, iż brak jest jakichkolwiek dowodów obiektywnie wskazujących, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów;

3. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż z zaświadczenia przedłożone przez oskarżonego B. J. wynika tylko i wyłącznie fakt, iż od marca 2007 r. podlegał on duńskiemu ubezpieczeniu zdrowotnemu, podczas gdy przedmiotowe zaświadczenie wydawane jest wyłącznie pracownikom zagranicznym, którzy zostali oddelegowani do pracy w Królestwie Danii jak i pracownikom, którzy planują na stałe zostać w Królestwie Danii;

4. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd, w związku z brakiem aktywności w tymże zakresie oskarżyciela publicznego, udzielenia informacji od właściwych organów podatkowych Królestwa Danii o wysokości osiągniętych przez oskarżonego B. dochodów związanych z wykonywaną przez niego pracą w tymże kraju, co umożliwiłoby Sądowi I instancji usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej tegoż oskarżonego (k. 98 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; cyt. „z dokumentu tego nie wynika jaka była podstawa ubezpieczenia czy i gdzie on pracował, przez jaki okres, z jakim wynagrodzeniem”);

5. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd, w związku z brakiem aktywności w tymże zakresie oskarżyciela publicznego, udzielenia informacji o stanie rachunku bankowego M. J. (3) (żony oskarżonego B. J.) i ograniczenie się w tymże zakresie wyłącznie do ustalenia stanu rachunku bankowego samego oskarżonego, podczas gdy nieruchomości których nabycie stanowi podstawę aktu oskarżenia zostały zakupione na współwłasność oskarżonego oraz jego żony z ich wspólnych środków pieniężnych;

6. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż środki pieniężne które zostały przekazane przez J. K. na rzecz oskarżonego B. J. oraz jego żony M. J. (3) zostały przez nich spożytkowane na inne cele aniżeli zakup nieruchomości (k. 100 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), podczas gdy:

- przedmiotowy świadek wyraził pewność, iż jego córka oraz jej mąż spożytkowali wskazane środki pieniężne (darowane przez niego) w jeden sposób a mianowicie dokonali zakupu „działki na M.”,
- twierdzenia Sądu są całkowicie dowolne i nie poparte jakimikolwiek dowodowymi,
- dowodem przeczącym zeznaniom tegoż świadka z całą pewnością nie może być dokumentacja bankowa znajdująca się w aktach niniejszej sprawy, z której wynika wyłącznie, iż oskarżony podjął z konta bankowego swojej córki A. C. (1) oznaczoną ilość gotówki i nie można z tego wywnioskować, iż została ona przez niego przeznaczona na potrzeby zakupu przedmiotowej nieruchomości;

7. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż środki pieniężne za które oskarżony B. J. wraz z żoną nabyli nieruchomości objęte zarzucanym oskarżonemu czynom pochodziły z konta bankowego A. C. (1) a zostały podjęte przez oskarżonego K. J., podczas gdy:

- Sąd I instancji zaniechał ustalenia kiedy (określona godzina danego dnia) zostały podjęte przez oskarżonego K. J. środki pieniężne, nie ustalił kiedy (określona godzina danego dnia) doszło do przekazania oznaczonej sumy gotówki na rzecz M. S. (2) oraz Z. i A. małż. S. (dot. nieruchomości w postaci „działki na M.”), co w konsekwencji pozwoliłoby ustalić czy środki zostały podjęte przez oskarżonego K. J. już po przekazaniu przez oskarżonego B. J. oraz jego żonę ceny sprzedaży na rzecz sprzedających,
- wysokość środków pieniężnych podjętych przez oskarżonego K. J. z konta jego córki A. C. (1) w żadnej mierze nie pokrywa się z kwotami za które oskarżony B. J. oraz jego żona M. J. (3) nabyli nieruchomości w postaci garażu oraz „działki na M.”,
- data (12 października 2017 r.) pobrania przez oskarżonego K. J. z konta bankowego jego córki A. C. (1) środków pieniężnych w kwocie 27.200 zł nie pokrywa się z datą podpisania (oraz przekazania należności z tytułu ceny sprzedaży) przez oskarżonego B. J. oraz jego żonę umowy sprzedaży nieruchomości w postaci garażu,
- środki pieniężne, za które oskarżony B. J. oraz jego żona M. J. (3) nabyli nieruchomości w postaci garażu oraz „działki na M.” pochodziły ze zgromadzonych przez nich oszczędności oraz darowizny przekazanej im przez J. K.,
- jest powszechnie przyjęty fakt uczestniczenia – w postaci oględzin nieruchomości, uczestniczenia w negocjacjach, doradztwa – w transakcjach sprzedaży rodziców młodych ludzi, którzy swoim doświadczeniem wspierają swoje dzieci,
- środki pieniężne przekazywał sprzedającym B. J. – gdyby faktycznie pochodziły one od oskarżonego K. J. z całą pewnością on sam pragnąłby je przekazać sprzedającym;

8. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego B. J., podczas gdy złożone przez niego wyjaśnienia są logiczne, spójne oraz korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego tak w toku postępowania przygotowawczego jak również przed Sądem I instancji,

9. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji z faktu braku wskazania w toku postępowania o stwierdzenie nabycia spadku (sygn. akt I Ns 808/09) przez K. J., iż w skład masy spadkowej wchodzi środki pieniężne wywiódł fakt, iż takowe środki pieniężne w skład tejże masy nie mogły wchodzić (k. 72 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), podczas gdy Sąd orzekający w sprawie o stwierdzenie nabycia ustala wyłącznie krąg czy to spadkobierców ustawowych czy to testamentowych zaś sam fakt istnienia majątku spadkowego oraz jego skład stanowią przedmiot postępowania o dział spadku, które to postępowanie – w związku z faktem powołania do spadku wyłącznie B. J. – nie było prowadzone,

10. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz B. J. przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIV zaskarżonego wyroku), podczas gdy oznaczony przepis nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego (do czego odniósł się Sąd Okręgowy w Łomży), lecz tylko korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy,

11. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k. poprzez jego zastosowanie oraz art. 45 § 5 k.k. poprzez jego niezastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz B. J. przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIV zaskarżonego wyroku), w sytuacji gdy współwłaścicielem obu nieruchomości jest zaś w zakresie nieruchomości w postaci garażu była również żona oskarżonego B. J. M. J. (3).

Wskazując na powyższe zarzuty oskarżony i jego obrońca wnieśli o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. J. od popełnienia zarzucanych mu czynów;
2. ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

VI. Apelacja obrońcy oskarżonej M. J. (1) w zakresie całości rozstrzygnięcia dotyczącego tej oskarżonej, zarzuciła wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na uznaniu, iż materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na przypisanie winy oskarżonej M. J. (1) w sytuacji gdy wszechstronna analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż oskarżona nie dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów;

2. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów, zasady obiektywizmu oraz nie zastosowaniu przez Sąd orzekający reguły „in dubio pro reo” przy istnieniu nie dających usunąć się wątpliwości wynikających z faktu, iż brak jest jakichkolwiek dowodów obiektywnie wskazujących, iż oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanych jej czynów;

3. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, zwrócenia się z urzędu przez Sąd udzielenia informacji od właściwych organów podatkowych Królestwa Danii o wysokości osiągniętych przez oskarżoną M. J. (1) dochodów związanych z wykonywaną przez nią pracą w tymże kraju, co umożliwiłoby Sądowi I instancji usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej oskarżonej;

4. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, dopuszczenia z urzędu przez Sąd dowodu z zeznań w charakterze świadka osoby, która podpisała zaświadczenie o wysokości osiągniętych przez M. J. (1) dochodów na terytorium Królestwa Danii, co umożliwiłoby Sądowi I instancji usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej oskarżonej oraz ustalenie źródła pochodzenia środków finansowych wpłacanych przez oskarżoną na konto bankowe;

5. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż oskarżona posiadała pełną wiedzę o rzekomej przestępczej działalności swego męża K. J., który to fakt Sąd wywiódł z treści nagrań kontroli operacyjnej (rozmowa z dnia 03 października 2015 r.), podczas gdy Sąd 1 instancji winien poczynić ustalenia czy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego jest w stanie ustalić czy oskarżona M. J. (1) o rzekomej przestępczej działalności swego męża K. J. wiedziała już w dacie oznaczonej w akcie oskarżenia (dot. zarzucanych oskarżonej czynów) – czego Sąd I instancji całkowicie nie czyni;

6. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż oskarżony K. J. nie mógł przekazać swojej żonie środków pieniężnych w związku z ustanowieniem między nimi separacji a co za tym idzie rozdzielności majątkowej, podczas gdy:

- oznaczone rozliczenia są powszechnie przyjęte w społeczeństwie (oskarżony K. J. pomimo zdrady której się dopuścił chciał zapewnić byt swojej żonie),
- oskarżony K. J. posiadał środki finansowe, które następnie przekazał swojej żonie M. J. (1), który o fakt związany był ze sprzedażą przez niego nieruchomości w postaci sklepu;

7. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż środki pieniężne na zakup przez A. C. (2) mieszkania zostały w całości przekazane przez oskarżonego K. J., podczas gdy:

- oskarżona M. J. (1) miała możliwości finansowe przekazania na rzecz swojej córki kwoty 100.000 zł celem nabycia przez nią nieruchomości w postaci mieszkania,
- brak jest jakichkolwiek dowodów przemawiających za tym, iż cała kwota na zakup przez A. C. (2) mieszkania pochodziła ze środków pieniężnych oskarżonego K. J.;

8. obrazę przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, poprzez zaniechanie, poczynienia przez Sąd 1 instancji z urzędu ustaleń czy oskarżony K. J. w okresie objętym aktem oskarżenia dokonywał zbycia nieruchomości w tym w szczególności wysokości środków pieniężnych uzyskanych przez niego z tego tytułu, podczas gdy oskarżony K. J. podnosił w toku postępowania przed Sądem I instancji, iż środki pieniężne które przekazał swojej żonie M. J. (1) w związku z faktem orzeczenia między nimi przez Sąd Okręgowy w Łomży separacji pochodziły z tytułu sprzedaży nieruchomości stanowiącej jego własność, co umożliwiłoby Sądowi I instancji usunięcie wątpliwości co do sytuacji finansowej oskarżonej oraz ustalenie źródła pochodzenia środków finansowych wpłacanych przez oskarżoną na konto bankowe;

9. obrazę przepisów prawa procesowego mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie całokształtu ujawnionych w toku postępowania okoliczności, dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji uznał, iż de facto wszelkie nieruchomości (pkt. XLIII zaskarżonego wyroku] zostały nabyte przez oskarżonego K. J., jego żonę M. J. (1) oraz ich córkę A. C. (1) ze środków pochodzących z rzekomej przestępczej działalności oskarżonego K. J., podczas gdy:

- Sąd I instancji faktycznie nie ustalił źródła pochodzenia środków pieniężnych przeznaczonych na zakup przedmiotowych nieruchomości,
- Sąd I instancji bez jakiegokolwiek weryfikacji de facto orzekł przypadek wszystkich nieruchomości, na które oskarżona M. J. (1) oraz jej mąż K. J. zarabiali przez całe swoje życie;

10. obrazę przepisu prawa procesowego mogącą mieć istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 4 oraz art. 7 k.p.k. poprzez orzeczenie z naruszeniem zasady obiektywizmu oraz poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania poprzez odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej M. J. (1), podczas gdy złożone przez nią wyjaśnienia są logiczne, spójne oraz korespondują z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego tak w toku postępowania przygotowawczego jak również przed Sądem I instancji;

11. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k., poprzez jego zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa (pkt. XLIII zaskarżonego wyroku), podczas gdy oznaczony przepis nie dotyczy korzyści osiągniętej z przestępstwa bazowego (do czego odniósł się Sąd Okręgowy w Łomży), lecz tylko korzyści z przestępstwa prania brudnych pieniędzy;

12. obrazę przepisu prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 7 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegającą na tym, że Sąd I instancji orzekł od oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) przepadek przedmiotów pochodzących rzekomo z przestępstwa (pkt. XLIII zaskarżonego wyroku), w sytuacji gdy:

- Sąd I instancji nie ustalił źródła pochodzenia środków pieniężnych przeznaczonych na zakup przedmiotowych nieruchomości,
- Sąd I instancji bez jakiegokolwiek weryfikacji de facto orzekł przepadek wszystkich nieruchomości, na które oskarżona M. J. (1) oraz jej mąż K. J. zarabiali przez całe swoje życie.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej M. J. (1) od popełnienia zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

VII. Apelacja obrońcy oskarżonego K. B., zaskarżająca wyrok w części, tj. w zakresie pkt XLI jego części dyspozytywnej zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż K. B. z popełnienia przestępstwa opisanego w pkt VI wyroku, uzyskał łącznie korzyść majątkową w kwocie 104.400 zł, w sytuacji, gdy z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza zaś z wyjaśnień podsądnego oraz M. R. (1), wynikało jednoznacznie, iż w okresie od lutego 2006 roku do października 2015 roku, oskarżony co miesiąc otrzymywał od K. J. oraz K. Z. (1) sumy pieniężne w wysokości nieprzekraczającej 600 zł na opłacanie składek ZUS, co w łącznym rozrachunku daje kwotę 69.900,00 zł.

W oparciu o ten zarzut obrońca wniósł o zmianę punktu XLI. wyroku poprzez orzeczenie wobec K. B. przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt VI wyroku w kwocie 69.600 zł (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset złotych).

VIII. Apelacja obrońcy oskarżonej M. R. (1) dotycząca orzeczenia przepadku korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżoną z przestępstwa opisanego w pkt VIII wyroku zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych będący podstawą do wydania skarżonego rozstrzygnięcia poprzez uznanie, że M. R. (1) uzyskała z przestępstwa opisanego w pkt VIII skarżonego wyroku korzyść majątkową w wysokości 300 zł przez 83 miesiące i 100 zł przez 10 miesięcy łącznie 28.900,00 zł w sytuacji gdy uzyskała kwotę 200 zł przez 13 miesięcy i 400 zł przez 10 miesięcy łącznie 6.600,00 zł.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt XLII poprzez orzeczenie wobec M. R. (1) przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa opisanego w pkt VIII wyroku w kwocie 6.600,00 zł.

IX. Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części na niekorzyść oskarżonych:

a) K. J. w zakresie dotyczącym:

- kary jednostkowej orzeczonej za czyn z art. 258 § 3 k.k. (punkt I wyroku),
- kary łącznej (punkt XIX wyroku),
- kary grzywny (punkt II wyroku),
- środka karnego przepadku przedmiotów i praw majątkowych z art. 299 § 7 k.k. (punkt XLIII litera a wyroku),

b) K. Z. (1) w zakresie dotyczącym:

- kary jednostkowej orzeczonej za czyn z art. 258 § 3 kk (punkt I wyroku),
- kary łącznej (punkt XX wyroku),
- kary grzywny (punkt IV wyroku),
- środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej (punkt XXVII wyroku),

c) K. B. w zakresie dotyczącym kary grzywny (punkt VI wyroku),

d) A. C. (1) w zakresie dotyczącym:

- kary grzywny (punkt X wyroku),
- środka karnego przepadku przedmiotów i praw majątkowych z art. 299 § 7 k.k. (punkt XLIII litera a wyroku),

e) I. Z. w zakresie dotyczącym kary grzywny (punkt XIII wyroku);

zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. J. za czyn z art. 258 § 3 k.k. (punkt I wyroku) kary jednostkowej w wymiarze zaledwie 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, tj. praktycznie w dolnej granicy zagrożenia ustawowego za ten czyn, co skutkowało orzeczeniem kary łącznej (punkt XIX wyroku) w wymiarze zaledwie 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, jak również potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem zarówno kary jednostkowej za czyn z art. 258 § 3 k.k., jak i kary łącznej – w wyższym wymiarze,

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. J. za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (punkt II wyroku) kary grzywny w wymiarze zaledwie 200 (dwustu) stawek dziennych, przy wysokości 1 stawki w kwocie 100 (sto) złotych, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, wieloletnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również stosunki majątkowe tego oskarżonego przemawiają za orzeczeniem kary grzywny w wyższym wymiarze, zarówno jeżeli chodzi o ilość stawek dziennych, jak i wysokość stawki dziennej,

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na orzeczeniu przez Sąd I instancji wobec oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) (punkt XLIII litera a wyroku) przepadku przedmiotów i praw majątkowych w postaci „łącznie 3/4 udziału w prawie użytkowania wieczystego nieruchomości o powierzchni (...) nr położonej przy ul. (...) w Ł., stanowiącej działkę o numerze (...) oraz we własności znajdującego się na tej działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności” podczas gdy z zapisów księgi wieczystej numer (...) prowadzonej dla tej nieruchomości przez Sąd Rejonowy w Łomży wynika, iż A. C. (1) jest współwłaścicielem w 3/4 opisanego nieruchomości, a nie współużytkownikiem wieczystym działki gruntu i współwłaścicielem znajdującego się na działce budynku stanowiącego odrębny od gruntu przedmiot własności, co

może skutkować nieskutecznością realizacji przepadku w/w prawa majątkowego – po uprawomocnieniu się wyroku, na etapie postępowania wykonawczego,

4. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. Z. (1) za czyn z art. 258 § 3 k.k. (punkt I wyroku) kary jednostkowej w wymiarze zaledwie 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, tj. praktycznie w dolnej granicy zagrożenia ustawowego za ten czyn, co skutkowało orzeczeniem kary łącznej (punkt XX wyroku) w wymiarze zaledwie 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, jak również potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem zarówno kary jednostkowej za czyn z art. 258 § 3 k.k. jak i kary łącznej – w wyższym wymiarze,

5. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego K. Z. (1) za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (punkt IV wyroku) kary grzywny w wymiarze zaledwie 200 (dwustu) stawek dziennych, przy wysokości 1 stawki w kwocie 100 (sto) złotych, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, wieloletnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również warunki osobiste, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe tego oskarżonego, przemawiają za orzeczeniem kary grzywny w wyższym wymiarze, zarówno jeżeli chodzi o ilość stawek dziennych, jak i wysokość stawki dziennej,

6. rażąco niewspółmierność orzeczonego wobec oskarżonego K. Z. (1) (punkt XXVII wyroku) środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali gastronomicznych na okres zaledwie 5 (pięciu) lat, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, skrajne naruszenie warunków prowadzonej działalności gospodarczej, wieloletnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa przemawiają za orzeczeniem w/w środka w dłuższym wymiarze,

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu przez Sąd 1 instancji wobec oskarżonego K. B. przesłanek wskazanych w art. 33 § 3 k.k., które należy brać pod uwagę przy określaniu wysokości stawki dziennej grzywny, co skutkowało orzeczeniem za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (punkt VI wyroku) wysokości 1 stawki dziennej zaledwie na poziomie 50 (pięćdziesięciu) zł, podczas gdy warunki osobiste, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe tego oskarżonego przemawiają za ustaleniem wysokości 1 stawki dziennej grzywny w wyższym wymiarze,

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu przez Sąd I instancji wobec oskarżonej A. C. (1) przesłanek wskazanych w art. 33 § 3 k.k., które należy brać pod uwagę przy określaniu wysokości stawki dziennej grzywny, co skutkowało orzeczeniem za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (punkt X wyroku) wysokości 1 stawki dziennej zaledwie na poziomie 20 (dwudziestu) zł, podczas gdy warunki osobiste, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe tej oskarżonej przemawiają za ustaleniem wysokości 1 stawki dziennej grzywny w wyższym wymiarze,

9. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej I. Z. za czyn z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (punkt XIII wyroku) kary grzywny w wymiarze zaledwie 100 (stu) stawek dziennych, przy wysokości 1 stawki w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, wysoki stopień zawinienia, wieloletnie działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, cele zapobiegawcze oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanej, potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak również warunki osobiste, stosunki majątkowe oraz możliwości zarobkowe tej oskarżonej, przemawiają za orzeczeniem kary grzywny w wyższym wymiarze, zarówno jeżeli chodzi o ilość stawek dziennych, jak i wysokość stawki dziennej.

Wskazując na powyższe prokurator wniósł o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej wobec K. J. w punkcie XIX wyroku, a następnie zmianę punktu I wyroku i wymierzenie K. J. za czyn z art. 258 § 3 kk kary – 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a następnie zmianę punktu XIX wyroku i wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej w wymiarze – 7 (siedmiu) lat,
- zmianę punktu II wyroku poprzez orzeczenie wobec K. J. kary grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 200 (dwieście) złotych,
- rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej wobec K. Z. (1) w punkcie XX wyroku, a następnie zmianę punktu I wyroku i wymierzenie K. Z. (1) za czyn z art. 258 § 3 kk kary – 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, a następnie zmianę punktu XX wyroku i wymierzenie temu oskarżonemu kary łącznej w wymiarze – 6 (sześciu) lat,
- zmianę punktu IV wyroku poprzez orzeczenie wobec K. Z. (1) kary grzywny w wymiarze 300 (trzysta) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 200 (dwieście) złotych,
- zmianę punktu XXVII wyroku poprzez orzeczenie wobec K. Z. (1) środka karnego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej związanej z hotelarstwem oraz prowadzeniem lokali gastronomicznych na okres – 10 (dziesięciu) lat,
- zmianę punktu VI wyroku poprzez orzeczenie wobec K. B. kary grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 100 (stu) złotych,
- zmianę punktu X wyroku poprzez orzeczenie wobec A. C. (1) kary grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 100 (stu) złotych,
- zmianę punktu XIII wyroku poprzez orzeczenie wobec I. Z. kary grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość stawki dziennej na poziomie 100 (stu) złotych,
- zmianę punktu XLIII litera a wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych K. J. oraz A. C. (1) środka karnego przepadku przedmiotów i praw majątkowych w postaci „łącznie 3/4 udziału we własności nieruchomości o powierzchni 2333 m² położonej przy ul. (...) w Ł., stanowiącej działkę o numerze (...)”.

b) utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Kierując się treścią art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie wyroku ograniczono do części dotyczącej K. J., K. Z. (1) i I. Z., w wypadku których obrońcy złożyli wnioski o sporządzenie pisemnych motywów wyroku.

Jednocześnie uzupełniająca się argumentacja apelacji obrońców K. J. i K. Z. (1) pomimo różnej treści zarzutów, otwiera możliwość łącznego ustosunkowania się do tych skarg, przy uwzględnieniu oczywiście odrębności, które wymagają własnego rozważenia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do tych właśnie apelacji, czyniących pierwszoplanowym atutem twierdzenie, że oskarżeni nie przyznali się do winy, stwierdzić należy, że inaczej niż oceniają to skarżący, przedstawia się w świetle wyników przewodu sądowego działanie K. J. i K. Z. (1), którego nie sposób inaczej ocenić niż jako wyczerpujące znamiona zarówno z art. 204 § 2 k.k. jak i art. 258 § 3k.k., a także art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w przypadku pierwszego z wymienionych..

Nie budzi zastrzeżeń, że kluczowe znaczenie dla ustaleń w kwestii charakteru prowadzonej przez oskarżonych w Zajeździe (...) przy ul (...) w Ł. działalności, miały z jednej strony dowody z zeznań zatrudnionych tam kobiet i

wyjaśnień K. B. oraz M. R. (1), z drugiej dowody w postaci komunikatów z podsłuchów rozmów telefonicznych, które całościowo nie pozostawiają wątpliwości, że oskarżeni zorganizowali dobrze prosperującą przez wiele lat agencję towarzyską, ułatwiając uprawianie prostytucji kilkudziesięciu kobietom w większości obywatelkom Białorusi i Ukrainy, osiągając z tego tytułu znaczne korzyści majątkowe.

Przede wszystkim w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z jednym dowodem obciążającym, ale można mówić o dowodach wzajemnie wspierających się, które to fakty zostały pominięte przez obrońców, a ich argumentacja sprowadza się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi i polega na prezentowaniu własnej oceny dowodów, a nie rzeczywistego wykazania jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania dopuścił się sąd orzekający.

Omawiając tę kwestię w odniesieniu do poszczególnych dowodów ich obciążających, nie można bezkrytycznie podzielić stanowisk, że sąd błędnie dał wiarę zeznaniom A. T., A. M. (2), A. K. (3), jak i niewymienionym w apelacjach A. K. (2) (k. 5506 – 5509), czy M. T. (k. 5329), których zeznania omówiono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (k. 28-33), a które opisały rolę oskarżonych w działalności agencji w Zajeździe (...), zasadach jej funkcjonowania i sposobie rozliczania, tj. dzielenia się zyskiem z usług seksualnych po połowie z oskarżonymi. Wynika z nich jasno, że obaj pilnowali porządku w lokalu i pełnili takie same funkcje. Wprawdzie obrońca K. Z. (1) odwołując się do zeznań dwóch pierwszych kobiet starał się pomniejszyć rolę tego oskarżonego sugerując, że „szefem” według nich był K. J., ale zamysł ten w świetle pozostałych dowodów nie mógł okazać się skuteczny. Nie tylko, że w sposób wyrazisty przeczą temu zeznania A. K. (3) mówiącej o pełnieniu przez nich takich samych funkcji (k. 92-93), B. C., która po każdej nocy rozliczała się z jednym bądź drugim (k. 6919-9822, 8235, 8236) ale i wyjaśnienia K. B. i M. R. (1) nie pozostawiają złudzeń odnośnie roli każdego z nich. Oskarżona R. była w Zajeździe, a więc miała bezpośrednią wiedzę z własnej obserwacji i współpracy z oskarżonymi i jednoznacznie podała, że „agencję prowadziło dwóch K., jeden z nich to K. Z. (1) (...) na drugiego mówiono D. albo (...)” (k. 461). To samo wynika z wyjaśnień K. B., który opisał, że obaj pilnowali porządku, wpuszczali klientów, zainicjowali aby kobiety trudniące się prostytucją fikcyjnie zatrudniać w charakterze pracowników hotelu. To oni decydowali jakie dziewczyny będą pracowały w agencji, od nich otrzymywał dane tych kobiet, hotel prowadzony przez K. Z. (1) służył tylko temu aby dziewczyny mogły w nim świadczyć usługi seksualne (k. 821).

W świetle tych dowodów nie można zaakceptować koncepcji prezentowanej w apelacji i własnym stanowisku wyrażonym przez K. Z. (1) w piśmie zatytułowanym uzasadnienie do zarzutów apelacji (k. 8811 i nast.), że ani nie ułatwiał kobietom uprawiania prostytucji i nie czerpał z tego korzyści majątkowych, ani też nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej, a jedynie w sferze jego domysłów pozostawało, że kobiety które korzystały z pokoi hotelowych zajmują się nierządem.

Na tle wskazanych dowodów, a zwłaszcza wyjaśnień współoskarżonych K. B. i M. R. (1) nie do zaakceptowania są też supozycje, że skoro K. B. prowadził działalność gospodarczą i zatrudniał kobiety do pracy w hotelu, to on też de facto był prowadzącym agencję. Ten tok myślenia opiera się na teoretycznym założeniu, że odpowiedzialność ponosi osoba, na którą zarejestrowana była działalność, co oczywiście jest zupełnym zaprzeczeniem zasad odpowiedzialności karnej. Przypominając, że K. B. także został uznany winnym przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. popełnionym we współdziałaniu z wyżej wymienionymi, wypada podkreślić, że odpowiedzialność łączy się z faktycznymi zachowaniami wyczerpującymi znamiona przestępstwa, a uwarunkowania formalne w tym wypadku związane z tym na kogo zarejestrowana była działalność w Zajeździe (...) i kto zajmował się stroną organizacyjno – prawną dotyczącą zatrudniania kobiet, zresztą jak zostało to ustalone tylko w celu ukrycia rzeczywistego charakteru tej pracy, pozostają irrelevantne z punktu widzenia przypisanych czynów. Warto zaznaczyć, że właśnie taką rolę za odpowiednią odpłatnością przyjął na siebie K. B., co wynikało z niemożności sprzedaży alkoholu przez K. Z. (1) w Zajeździe, z uwagi na utratę przez niego koncesji. Oczywiście podejmując się tego zadania zdecydował się na realizację szeregu innych czynności zapewniających funkcjonowanie agencji i utrudniających ujawnienie procederu, jednak o jej prowadzeniu, ilości zatrudnianych kobiet, ochronie lokalu i kwestiach finansowych decydowali dwaj pozostali oskarżeni, a K. B. chociaż także brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się ułatwianiem prostytucji, to nie pełnił w niej roli kierowniczej.

Oceny tej nie zmienia odwoływanie się do słów M. R. (1), która w rozmowie z koleżanką miała stwierdzić, że to B. jest szefem tego burdelu.

Sąd I instancji uprawniony był także do oceny, że oświadczenia podpisywane przez zatrudnione w agencji kobiety o zakazie uprawniania prostytutki w Zajeździe to wynik przemyślanego działania K. Z. (1), który skazany za przestępstwo z art. 204 § 2 k.k. w 2005 r., kontynuując tę działalność w dalszym ciągu, chciał odsunąć od siebie odpowiedzialność w przypadku jej ujawnienia.

W procesie dowodzenia zupełnie oczywiste jest, że wnioski o istotnych okolicznościach wyprowadzane są także w drodze logicznej dedukcji, która in concreto sprzeciwiała się interpretacji faktów proponowanej przez skarżących. Z całą stanowczością wypada stwierdzić, że będąc współwłaścicielami Zajazdu, w którym było zaledwie kilka pokoi i w którym przebywali codziennie, oskarżeni nie są w stanie skutecznie przekonać, że nie mieli świadomości czym zajmowały się przebywające tam kobiety i nie uczestniczyli w ułatwianiu im prostytutki. W tym wnioskowaniu istotnego znaczenia nabiera też organizowanie zaproszeń umożliwiających przyjazd do Polski obywatelkom Białorusi i Ukrainy, którego w żaden inny logiczny sposób niż jako zapewnienie funkcjonowania agencji nie da się wytłumaczyć.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można też dostrzec niepoprawności logicznych w uznaniu za wiarygodne zeznań W. i D. małżonków G..

Podstaw do odmowy dania im wiary nie uzasadnia fakt, że okoliczności dotyczące oskarżonych zaprezentowali początkowo będąc przesłuchiwanymi w charakterze podejrzanych we własnej sprawie, gdyż kwestia wiarygodności opiera się i w tym przypadku na zasadzie swobodnej oceny dowodów, a próba nadania im charakteru dowodu niewiarygodnego przez to, że toczyło się przeciwko nim postępowanie karne, byłoby obejściem zasad polskiego procesu karnego w zakresie zasad związanych z ustanowieniem kryteriów znaczenia, mocy i wiarygodności dowodów.

Po drugie chociaż sceptyczne podejście skarżących do wartości dowodowej zeznań tych osób opiera się na przekonaniu, że poszli na współpracę z organami ścigania w zamian za korzystne dla nich efekty procesu, nie sposób przyjąć aby prowadziło to do automatycznej dyskwalifikacji takich dowodów w następstwie uznania, że przedstawione przez nich okoliczności były wymyślone czy też zasugerowane przez przesłuchujących.

Praktyka sądowa wskazuje, że wielokrotnie dochodzi do skazania na podstawie twierdzeń osób zainteresowanych w jakiś sposób wynikiem sprawy i nie wywołuje to dziś kontrowersji, o ile ocena na tle całokształtu okoliczności dokonana jest z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów, określonej treścią art. 7 k.p.k. Odrzucenie z góry możliwości oparcia ustaleń faktycznych na zeznaniach wskazanych wyżej osób, zwłaszcza, że nie są to wyłączne dowody potwierdzające prowadzenie przez oskarżonych agencji świadczącej usługi seksualne było zatem oczekiwaniem nieuzasadnionym.

Przeprowadzając te dowody zgodnie z regułami procesowymi w szczególności z zapewnieniem stronom możliwości zadawania pytań świadkom, w tym przypadku tylko W. G., Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swojego wyroku w sposób oczekiwany odniósł się do przedstawionych przez nich relacji, konfrontując te zeznania z pozostałym materiałem dowodowym.

W odniesieniu zaś do zarzucanej wadliwości postępowania jurysdykcyjnego w zakresie przeprowadzenia dowodu w trybie art. 391 § 1 k.p.k. z zeznań D. G., poprzez zaniechanie bezpośredniego przesłuchania świadka w następstwie braku skutecznego jego wezwania na rozprawę należy wskazać, że przepis art. 391 § 1 k.p.k. zezwala sądowi na odczytanie uprzednio złożonych przez świadka zeznań czy też wyjaśnień złożonych w charakterze podejrzanego jeżeli nie można mu było doręczyć wezwania. Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika tymczasem, że sąd I instancji podejmował wielokrotnie próby doręczenia świadkowi wezwania na rozprawę i zabiegi te okazały się nieskuteczne (por. k.8067, 8123, 8206).

Przechodząc do kwestionowanej wiarygodności zeznań W. G. i D. G. Sąd Apelacyjny nie ma żadnych wątpliwości, że ich relacje odnoszące się do prowadzonej przez oskarżonych przestępczej działalności są pełnowartościowym materiałem

dowodowym. Zdecydowali się na ujawnienie całej posiadanej wiedzy odnośnie przestępczej działalności różnych osób, w tym także dotyczącej ich samych, a lektura treści ich wyjaśnień pozwalała nabrać przekonania, że ich twierdzenia są szczerze i spontaniczne. Apelujący nie przedstawili w środkach zaskarżenia rzeczowych argumentów, które mogłyby postawić pod znakiem zapytania ich wiarygodność i nie zmienia tego wskazanie, że W. G. wyjaśniła, iż K. Z. (1) otworzył Zajazd razem z mężczyzną o nazwisku G.. Ewidentnie było to tylko przypuszczenie świadka, które nie zmienia faktu współdziałania obu oskarżonych bowiem w kolejnych ujawnionych protokołach przesłuchań relacjonując rozmowy z kobietami, które „pracowały” w jej agencji jak i w Zajeździe (...) wskazywała, że np. L. W B. dzieliła się z dwoma właścicielami, jeden z nich to K. Z. (1), a na drugiego mówią D. (k. 18), Z tego co mówiła Ewka to pokłóciła się z właścicielami tj. z K. Z. (1) ps. (...) oraz drugim K., którego nazwiska nie znam, ps. (...) (k. 26 odw.) i w całości potwierdziła to na rozprawie. Nie można też zaakceptować stanowiska, że wyjaśnienia D. G. podlegają dyskwalifikacji z tego tylko powodu, że podejrzewał, iż K. Z. (1) ujawnił policji jego przestępczą działalność aby samemu przejąć jego biznes. W tym zakresie należy podnieść, że wskazując na K. Z. (1) D. G. nie tylko nie odciążał siebie ale ujawnił przestępstwa popełnione przez szereg innych osób i trudno to także tłumaczyć działaniem z chęci zemsty. Nie można pominąć, że wskazał przecież i na K. J. i błędem byłoby to uzasadniać realizowaniem własnego interesu procesowego.

Uznając relacje wymienionych świadków za wiarygodne, dostrzec należy, że znajdują one wsparcie w twierdzeniach kobiet, które zdecydowały się zeznawać, a które pracowały zarówno w klubie (...) u G. jak i w Zajeździe (...) u oskarżonych.

Zwykła logika uzasadnia też odwołanie się do zeznań świadków – kobiet, które opisały sposób funkcjonowania agencji w Zajeździe (...) w okresie poprzedzającym ramy czasowe przypisanego czynu. Są wśród nich min. zeznania B. C., która przebywała w agencji od 16 marca do końca maja 2003 r. i szczegółowo opisała warunki „pracy” i równorzędną rolę obu oskarżonych (k.6919-6921).

Obraz przestępczej działalności oskarżonych uzupełnia też treść komunikatów z podsłuchów rozmów telefonicznych, uzyskanych w trakcie kontroli operacyjnej, a lektura tych mających charakter dowodów pierwotnych rozmów, nie pozostawia wątpliwości co do rodzaju działalności prowadzonej przez K. J. i K. Z. (1). Jako znamiennej można tylko wskazać rozmowę z dnia 31 sierpnia 2015 r. (k. 7, t. II materiałów operacyjnych o kryptonimie (...)), w której przekazują sobie informację, że jedna z kobiet - M. przeszła do pracy do **konkurencji** w (...) czy rozmowę K. Z. (1) z jedną z zatrudnionych dziewczyn, której tłumaczy, że za 7 godzin 1000 złotych to za mało (k. 17, t I materiałów operacyjnych o kryptonimie (...)).

Nie sposób oczywiście było nie zauważyć oczywistej niechęci licznych kobiet, które przebywały i zamieszkiwały przez jakiś czas w Zajeździe (...), do rzeczywistego przedstawienia zajęcia, któremu się oddawały i w związku z tym zaniechania ujawnienia roli oskarżonych w przestępczym procederze. Nie ma jednak wątpliwości co do motywów tej treści zeznań, a doświadczenie ze spraw tego rodzaju dowodzi, że taka postawa jest niemal nagminna.

Podsumowując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców K. J. i K. Z. (1) w zakresie czynu z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., przypisanym odpowiednio w pkt II i IV wyroku.

Nie budzi zastrzeżeń także przyjęty czasokres przestępstwa, którego koniec wyznacza data czynności podjętych przez Policję – 3 października 2015 r., zaś datę początkową, dzień po dniu zamykającym okres czynu, za który zostali skazani wyrokiem z dnia 28 lipca 2005 r. w sprawie VII K 929/04 (k. 81), albowiem tej przestępczej działalności nie zaprzestali.

Sąd nie popełnił też błędu przyjmując, że wymienione w zarzutach kobiety zajmowały się świadczeniem usług seksualnych w Zajeździe przy ul. (...) w Ł.. Część z nich potwierdziła sama ten fakt, w wypadku innych wynika to z wyjaśnień M. R. (1) (k. 7171 i 7181), a w przypadku jeszcze innych trudno odrzucić przekonanie, że kobiety pomieszkujące w Zajeździe, którym załatwiano zaproszenia w celu uzyskania wizy, a które wskazują, że wykonywały tam prace porządkowe rzeczywiście tylko tym się zajmowały.

Nie może być też skutecznie kwestionowane, że obaj oskarżeni czerpali korzyści majątkowe w związku z uprawianiem prostytucji przez te kobiety. Właśnie po to ten lokal był prowadzony, w tym celu zapraszano kobiety z Białorusi i

Ukrainy, które za świadczenie usług seksualnych dzieliły się z właścicielami Zajazdu swoimi dochodami oddając im 50% zarobionych pieniędzy.

Okres, w jakim czyn został popełniony i wielość sytuacji w wyniku których oskarżeni uzyskiwali dochody z nierządu innych osób, wskazujący na wielokrotność zachowań będących wyznacznikiem znamienia „czerpania ” korzyści, jednocześnie wskazuje i na to, że z proceduru tego uczynili sobie stałe źródło dochodu. Dlatego też kwalifikacja prawna przypisanego w tym zakresie przestępstwa uzasadniała zastosowanie przepisu art. 65 § 1 k.k.

Sąd nie dopuścił się jednocześnie błędnych ustaleń uznając, że oskarżeni zachowaniem swoim dopuścili się również przestępstwa z art. 258 § 3 k.k.

Zważywszy na przytoczenie przez Sąd Okręgowy judykatów, obrazujących jakie warunki muszą być spełnione, by można było mówić o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej, niecelowe jest przywoływanie tych orzeczeń na nowo. Dość powiedzieć, że „zorganizowana” grupa musi posiadać grono uczestników, których łączy wspólna chęć popełnienia przestępstwa, niekoniecznie w tym samym układzie personalnym, którzy dla realizacji tych celów snują plany sposobu działania, przygotowują niezbędne środki, wyznaczają także w sposób dorozumiany zasady działania (podział zadań, role, przestępcze cele konkretnych osób). Stałe kontakty związane ze wspólnymi interesami tworzą powiązania psychologiczno – socjologiczne, a osoby o wybijających się pozycjach przejmują rolę kierowniczą, koordynując działania, podejmując decyzje, często dyscyplinując pozostałych członków grupy, skupiając ich wokół przestępczych przedsięwzięć i płynących z tego profitów. Nie ulega bowiem wątpliwości, że o koordynację i bezpieczeństwo przestępczego biznesu grupy dbają zazwyczaj najbardziej zaangażowani i zdeterminowani, bez których niemożliwe byłoby długotrwałe jego funkcjonowanie.

Na tym tle udział oskarżonych "w organizacji pracy" kilkudziesięciu kobiet, przez ponad 11 lat, wskazuje na pełną profesjonalizację przedsięwzięcia, w którym poszczególnym związanym z nim osobom wyznaczone zostały konkretne role zapewniające ciągłość funkcjonowania agencji.

A. C. (1) i I. Z. powiązane rodzinnie z głównymi organizatorami proceduru, w celu zapewnienia „obsady” agencji, uzyskiwały z (...) Urzędu Wojewódzkiego w B. pod pretekstem odwiedzin, zaproszenia dla kilkudziesięciu obywaterek Białorusi i Ukrainy, co legalizowało ich pobyt na terenie Polski. K. B. w ramach zarejestrowanej na siebie działalności pod nazwą Bar (...) zatrudniał fikcyjnie na stanowiskach pracowniczych kobiety świadczące usługi seksualne i zajmował się stroną formalnoprawną związaną z zatrudnieniem i ich pobytem na terytorium Polski. M. R. (1) prowadziła ich akta osobowe, zajmowała się szkoleniami z zakresu BHP, terminowością badań lekarskich, odprowadzaniem składek do ZUS – u, czyniąc to w celu uwiarygodnienia świadczenia innej niż rzeczywistość wykonywanej pracy przez te kobiety, co miało oczywiście zapobiec ujawnieniu przestępczej działalności.

Uznanie Sądu Apelacyjnego zyskały również argumenty rzutujące na świadomość oskarżonych co do udziału w grupie oraz łączącej ich wspólnej chęci popełnienia przestępstwa, mechanizmów jej funkcjonowania, odgrywanych ról, poziomu zorganizowania w tym elementów trwałości i powiązań socjologiczno – psychologicznych, jak i ustalony fakt kierowania grupą przez K. J. i K. Z. (1).

W realiach sprawy nie jest po pierwsze dowolnym ustaleniem występowanie trwałych relacji między oskarżonymi w zakresie prowadzonej działalności. Mimo, że nakładanie się relacji rodzinnych odbiera nieco klarowności obrazu grupy zorganizowanej, to należy spojrzeć na wzajemne stosunki tak jak gdyby ten dopełniający element więzi rodzinnych nie występował. Z tej perspektywy zauważając, że dla osiągnięcia korzyści majątkowej w drodze realizacji wspólnego przedsięwzięcia, prowadzenie tego rodzaju proceduru przez długi okres wymagało współdziałania większej liczby osób, oskarżeni zorganizowali się do tej działalności, a włączenie do niej członków swoich rodzin stwarzało wzajemne zaufanie i dawało możliwość maksymalizacji dochodu i uniknięcia dekonspiracji.

Koncentrując się jednocześnie na treści wyjaśnień K. B. i M. R. (1) oraz kobiet świadczących usługi seksualne, którym sąd dał wiarę, a które z powodów wcześniej omówionych bezskutecznie są kwestionowane, na pewno mamy do czynienia ze sprofesjonalizowanym czerpaniem korzyści majątkowych z prostytucji. Ta przestępcza działalność, a w

szczegółności jej skala, siłą rzeczy ani nie mogła być prowadzona bez pewnego poziomu zorganizowania realizujących ją osób, ani działaniem „na własną rękę” K. J. czy K. Z. (1).

Patrząc przez pryzmat czasokresu popełnionego czynu – ponad 11 lat – dość wyraźnie widać, że działalność przestępcza była obliczona na długie istnienie i posiadała wyraźną dyscyplinę organizacyjną (występowanie o zaproszenia dla dziewczyn do pracy, ich formalne zatrudnianie, prowadzenie dokumentacji podatkowej, akt osobowych, zapewnienie funkcjonowania „hotelu”, pilnowanie porządku). Tak postrzegane okoliczności nie nasuwają wątpliwości co do istnienia grupy w rozumieniu art. 258 § 1 k.k. i brania w niej udziału oskarżonych.

Wyraźnie kryminalny kierunek działalności, typowy dla przestępczości zorganizowanej, wyklucza przy tym stanowisko o braku świadomości jej istnienia i elementu podmiotowego w postaci umyślnego działania z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Oskarżeni mieli świadomość przestępczego charakteru grupy i wyrażali chęć brania udziału w tym ugrupowaniu.

Znamienne jest, że współoskarżeni K. B. i M. R. (1) których wyjaśnienia stały się podstawą ustaleń nie mieli najmniejszych wątpliwości co do struktury i charakteru grupy, poziomu zorganizowania, a nawet „niebezpieczeńści” dla osób, które mogą zagrozić jej funkcjonowaniu.

W obliczu tych rozważań absolutnie nie da się podważyć ustaleń sądu, przyjmującego za udowodniony bez cienia wątpliwości udział w zorganizowanej grupie przestępczej K. J. czy K. Z. (1), a ich pozycja opisywana przez wymienionych współoskarżonych i świadków znamionowała równocześnie, że pełnili funkcję kierowniczą w okresie przyjętym w przypisanym czynie.

Warto zaznaczyć, że o poziomie zorganizowania i profesjonalizacji świadczy sposób traktowania tego przedsięwzięcia przez oskarżonych, którzy prowadzenie agencji uznawali za swoją pracę zawodową, dając temu wyraz w rozmowie z najbliższymi.

Apelacje nie przedstawiają też rzeczowych argumentów kto był ważniejszy tj. K. Z. (1) czy K. J. w zarządzaniu grupą. Chociaż na ten aspekt może mieć pewien wpływ rozmiar osiągniętych korzyści, o czym w dalszej części uzasadnienia, to fakt udziału obydwu we własności nieruchomości jaką stanowił Zajazd (...) oraz własnego zaangażowania czasu i środków w jego prowadzenie, przekonuje, że obaj pełnili funkcje kierownicze, albowiem sprawowali faktyczną kontrolę nad działalnością agencji i osób zaangażowanych w jej działanie, obaj podejmowali niezbędne decyzje do jej funkcjonowania i mieli możliwość wydawania poleceń członkom grupy.

W świetle powyższego apelacje nie podważyły prawidłowo poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń odnośnie popełnienia przez oskarżonych czynu z art. 258 § 3 k.k.

Wbrew stanowiskom zaprezentowanym w środkach odwoławczych nie można było też podzielić poglądu, że zebrany materiał dowodowy nie zawierał informacji, które pozwoliłyby uznać jakie dochody uzyskali oskarżeni z przedmiotowej działalności, co miało ostatecznie wpływ i na zakres odpowiedzialności K. J. w kontekście przypisanego mu czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. i na zakres oraz podstawę prawną orzeczonego przypadku przedmiotów przestępstwa i równowartości korzyści majątkowych.

Niezależnie od sposobu w jaki sąd I instancji doszedł do obliczenia globalnej wysokości osiągniętej przez oskarżonych korzyści z prostytucji uprawianej w Zajazdzie (...), nie można było pominąć w tym zakresie materiału dowodowego obrazującego skalę tej przestępczej działalności w wymiarze czasowym jak i w aspekcie uwzględniającym ilość zatrudnionych kobiet i osiąganych przez nich dochodów.

Niewątpliwie bowiem to zeznania kobiet uprawiających prostytucję były miarodajnym źródłem pozwalającym na ustalenie rzeczywistych korzyści jakie osiągnęli sprawcy w okresie od kwietnia 2004 r. do 3 października 2015 r., a więc przez 138 miesięcy funkcjonowania agencji, w której seksualne usługi świadczyły nie tylko kobiety wymienione w zarzutach. Chociaż nie było możliwe ustalenie ile faktycznie kobiet było „zatrudnionych” przez oskarżonych na

przestrzeni wskazanego czasokresu, albowiem konfiguracje osobowe uprawiających prostytutkę dziewczyn były w różnych okresach różne, a części z nich w ogóle nie przesłuchano, nie mniej pomocne okazały się w tej mierze twierdzenia osób, które zdecydowały się zeznawać, a które pozwalają uznać, że w Zajeździe przebywało każdorazowo co najmniej 6 uprawiających prostytutkę kobiet. Jakkolwiek jest to liczba orientacyjna to w zupełności można jej nadać rangę ustalenia dowodowego skoro z zeznań A. T. wynika, że oprócz niej pracowało jeszcze 5 Białorusinek i jedna Polka (k. 7), z zeznań J. P. co prawda odnoszących się do wcześniejszego okresu ale mających swoją wymowę również wynika fakt pracy 6 – 7 kobiet (k. 5541) i potwierdziła to w wyjaśnieniach M. R. (1) (k. 461 odwr.). Według M. T. oprócz niej „pracowało” tam nawet około 10 dziewczyn (k. 5329) i na taką liczbę wskazał D. S. (k. 98). Według D. G. zatrudnionych było 8 dziewczyn (k. 51) i wydaje się, że ten stan osobowy był najbardziej miarodajny, skoro 3 października 2015 r. Policja zatrzymała w Zajeździe właśnie 8 kobiet z państw byłego (...).

Ustaleniem niespornym jest też fakt, że stawka za usługi seksualne była dzielona po połowie z oskarżonymi jak i to, że oscylowała w wysokości około 200 złotych za godzinę.

Ponieważ mało miarodajne i nie przekonujące byłoby dla ustalenia łącznej kwoty korzyści majątkowej czynienie rozważań jaki dochód mogły uzyskiwać poszczególne kobiety każdego dnia i to zarówno z powodu niedostępności dla organów ścigania wszystkich osób, które przewinięły się przez tę agencję jak i faktu, że dochód ten nie miał jeżeli chodzi o jego wysokość statycznego charakteru, należało w tym zakresie przyjmując pewne uproszczenie oraz kierując się tłumaczeniem wątpliwości na korzyść oskarżonych przyjąć za punkt odniesienia zeznanie, w których świadkowie wskazali przybliżone wynagrodzenie odnoszące się do pewnego przedziału czasowego. I tak według relacji A. T. za rok pracy dostała około 20 000 złotych (k. 7), a z zeznań W. G. i D. G., którzy prowadzili konkurencyjną dla oskarżonych agencję w klubie (...) w Ł. i którzy przyznając się do czynu, wyjaśnili istotne okoliczności dotyczące dochodu z tej działalności wynika, że średnio dziewczyny tygodniowo zarabiały 2000 złotych (k. 15), czy nawet jak podał D. G. z jednej dziewczyny można było osiągnąć 10 000 złotych miesięcznie (k. 51). Chociaż kwota ta wydaje się wysoka, to na tle innych spraw tego rodzaju nie ma charakteru wygórowanego, a biorąc pod uwagę zeznania A. K. (3) stwierdzającej, że przez półtora roku zarobiła 90 000 złotych i drugie tyle zarobili właściciele agencji (k. 93), nie można uznać powyższych twierdzeń za mało prawdopodobne.

Dostrzegając trudność w ustaleniu wysokości korzyści majątkowych osiągniętych przez sprawców przestępstwa przy tak rozbieżnych kwotach podawanych przez świadków, sądowi nie pozostawało nic innego niż kierując się zasadami reguły określonej w art. 5 § 2 k.p.k. zastosować kryterium najniższego dochodu wskazanego w tym wypadku przez A. T. (2), która wymieniła kwotę 20 000 złotych za rok, co daje przeciętny miesięczny dochód w wysokości około 1670 złotych. Zatem sumując przyjęte wyżej dane, przy uwzględnieniu, że zatrudnionych było każdorazowo 6 kobiet, to miesięczny dochód oskarżonych zamykał się kwotą 6 razy 1670 złotych, a więc oscylującą około 10 000 złotych, co za łączny okres działalności tj. 138 miesięcy daje sumę 1 380 000 złotych.

Przyjmując tę kwotę za skrajnie korzystną z punktu widzenia sytuacji procesowej oskarżonych, nie sposób nie zauważyć, że nie odbiega ona finalnie od ustalonej wartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa lub równowartości korzyści, których przepadek sąd orzekł na podstawie art. 45 k.k. bądź art. 299 § 7 k.k. Sumując wartość nieruchomości i środków pieniężnych uzyskanych z popełnienia czynu zabronionego polegającego na czerpaniu korzyści z uprawiania prostytutki przez inne osoby, które były też przedmiotem czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w przypadku K. J., była to bowiem kwota 954 062 złote, zaś w przypadku K. Z. (1) 393 892 złote, co łącznie daje 1 347 954 złotych.

Jak zwykle trudności dowodowe w ustaleniu w jakiej części oskarżeni partycypowali w korzyściach majątkowych z przestępstwa mogą przy wskazanej dysproporcji kwot nasuwać wątpliwości. Mając jednak na uwadze różny udział we współwłasności nieruchomości, w której mieściła się agencja, z przewagą na rzecz K. J., co z punktu widzenia logiki ma swoją wymowę oraz przekonujące stanowisko Sądu Okręgowego wynikające z analizy posiadanych środków finansowych, praw majątkowych i możliwości zarobkowych oskarżonych, należało zaakceptować ustalenia, że z tytułu prostytutki uprawianej w Zajeździe (...) osiągnęli oni korzyści majątkowe w różnej, wynikającej z wyroku wysokości.

Zważywszy, że przeważająca część apelacji tych oskarżonych poświęcona jest właśnie zagadnieniu rozmiaru osiągniętych korzyści, wypada w tym zakresie odwołać się do wyczerpujących i szczegółowych rozważań Sądu Okręgowego zawartych na kartach (65 – 73) i (79 – 87) uzasadnienia wyroku, w którym Sąd uwzględnił stan majątkowy oskarżonych od 2004 r., akcentując, że ich legalne dochody wykluczały możliwość nabycia przez nich określonych nieruchomości i innych dóbr np. motocykli czy samochodów, jak też dokonywania licznych wpłat gotówkowych o wartościach po kilka tysięcy złotych i posiadania znacznych środków finansowych.

Uznając w przypadku K. Z. (1), że struktura tych wpłat nie koresponduje z oficjalnymi dochodami, Sąd rozważył także powieloną i obecnie argumentację, iż wszystkie pieniądze miały pochodzić z zaciągniętych kredytów i wykazał, że tego rodzaju działanie miało jedynie służyć „przykryciu” pochodzenia korzyści z nielegalnego źródła. Wskazał zasadnie, że przy licznych wpłatach gotówkowych nie było z logicznego punktu widzenia uzasadnienia do zaciągania tych pożyczek, a jednocześnie ich spłata również następowała w oparciu o zgromadzone na tym koncie środki. Nie negując, że przez tego oskarżonego wypracowany został jakiś oficjalny dochód, to reasumpcja, że ujawnione osobiste wpłaty na kwotę 220 800 złotych, ujawnione środki pieniężne w kwocie 21 460 złotych oraz środki na zakup nieruchomości i samochodu były dochodami z prostytucji innych osób nie daje się skutecznie podważyć.

Podobnie nie mogła odnieść oczekiwanych rezultatów apelacja obrońcy K. J. całkowicie zdominowana argumentacją podważającą ustalenia co do wysokości korzyści osiągniętych z przestępstwa. W obliczu wykazanego wyżej dochodu z prostytucji w okresie przypisanego czynu z art. 204 § 2 k.k., i metody jego wyliczenia, która ma oparcie w konkretnych dowodach, wypada skonstatować, że próba uczynienia podstawą ustaleń w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego i tych wszystkich okoliczności, które miałyby świadczyć, że zgromadzone przez niego środki pochodziły z wynagrodzenia za pracę za granicą jego żony, syna, wynagrodzenia synowej M. J. (3) i pieniędzy pochodzących ze spadków po matce oraz A. B., nie mogła okazać się skuteczną. Zresztą nawet gdyby rodzina oskarżonego posiadała jakieś legalne zasoby finansowe, to i tak w świetle doświadczenia życiowego, wskazań logiki i w obliczu ustalonej wysokości dochodu z uprawiania prostytucji przez osoby zatrudnione w Zajeździe (...) na podstawie ich zeznań, podjętych działań, których konsekwencją było zawarcie transakcji zakupu szeregu nieruchomości, w których jako nabywca nie występował K. J. ale jego córka A. C. (1) i syn B. J. z żoną oraz zgromadzenia pieniędzy w wysokości 512 780 złotych na rachunku bankowym córki, nie można inaczej interpretować niż jako próby ukrycia owoców przestępstwa, a więc uznać, że środki na koncie i środki za które nabyte zostały nieruchomości pochodziły z legalnych źródeł.

W świetle tego oczekiwanie od Sądu aby w swoich ocenach np. w kwestii za jakie środki kupiono działkę na M. czy garaż, uwzględnił o jakiej konkretnej godzinie oskarżony wypłacał pieniądze z rachunku było nieuzasadnione. Zresztą ten sposób dowodzenia o ile w jakiejś prostej pod względem faktycznym sprawie może mieć zastosowanie, o tyle w większości złożonych i skomplikowanych dowodowo sprawach nie zda egzaminu. Nie oznacza to jednak, że Sąd staje się bezradny i nie może o ile jest to uprawnione na tle materiału dowodowego zastosować innej metody ustalenia osiągniętych z przestępstwa korzyści, co zostało wykazane w wyżej zaprezentowanych rozważaniach.

Całkowicie trafne są też ustalenia Sądu Okręgowego, który oceniając wyjaśnienia oskarżonych (...) wywiódł, że w części dotyczącej wykazywanych przez nich zasobów finansowych są one po prostu niewiarygodne. Ponieważ oceny sądu I instancji i ustalenia w tym zakresie są szczegółowe i zasługują na aprobatę, w związku z czym nie ma potrzeby ich powtarzania, a wypada jedynie wskazać na kilka okoliczności o zupełnie oczywistej wymowie, wskazującej na próbę wprowadzenia organów ścigania w błąd.

W przypadku spadków poza uwagami dotyczącymi braku dowodów świadczących, że rzeczywiście obejmowały one jakieś znaczne sumy pieniężne, słusznie wyeksponowano w pisemnych motywach wyroku, że w jednej z rozmów pomiędzy B. J. i M. J. (1) zarejestrowanej w trakcie czynności operacyjnych, oskarżeni świadomi możliwości orzeczenia przepadku środków zgromadzonych na koncie, ustalają wersję na potrzeby wszczętego postępowania karnego o rzekomych pieniądzech wchodzących do masy spadkowej, sami siebie przekonując, że taka wersja nie będzie do obalenia i w podobnym tonie prowadzone były rozmowy pomiędzy K. J. i jego żoną, a także K. C. i M. J. (1), w której utwierdzają się w potrzebie ustanowienia adwokata, aby ten mógł zasugerować linię obrony opartą właśnie na

posiadanych przez oskarżonych znacznych środkach pochodzących ze spadków. **Z tego też tytułu bezzasadne są zarzuty z pkt 14 i 15 apelacji.**

W odniesieniu natomiast do działki zakupionej w S. oraz garażu, pomimo stanowczego obstawania, że na ich zakup zostały wyłożone pieniądze przez B. J. i jego żonę oraz teścia J. K., to nie tylko, że zbieżność czasowa wypłaty środków z konta przez K. J. przekonuje, że to on wyłożył pieniądze, to przemawia za tym i treść bez wpływowej rozmowy B. J. z matką, w której przyznaje, że na działkę i garaż pieniądze dał ojciec (k. 67 teczki operacyjnej kryptonim B.). W obliczu tego dowodu o charakterze pierwotnym tracą całkowicie swoje znaczenie dywagacje obrony **zawarte w zarzutach z pkt 7, 8, 9, a pośrednio także z pkt 16, 17 i 18.**

W świetle przedstawionego sposobu ustalenia osiągniętych dochodów z przestępstwa, nie miały również znaczenia okoliczności czy i jakie dochody mogła osiągnąć M. J. (1) i B. J. z pracy za granicą. Przy czym i w tym zakresie trudno zarzucić Sądowi Okręgowemu dowolność ocen, a już zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez brak aktywności sądu w zakresie zaniechania uzyskania informacji od właściwych organów podatkowych Królestwa Danii co do sytuacji finansowej tych osób, czy przesłuchania w charakterze świadka osoby, która wystawiła zaświadczenie o dochodach M. J. (1), o których to przeprowadzenie strona nie wniosowała w trakcie procesu, nie dostrzegając takiej potrzeby, są całkowicie nieuzasadnione.

Na uwzględnienie nie zasługuje również **zarzut 12 i 22 apelacji** dotyczący uzyskanych przez K. J. dochodów w okresie poprzedzającym przypisany mu czyn, a więc sprzed 2004 r., które jego zdaniem pozwoliły na sfinansowanie zakupu różnych nieruchomości, także tej położonej w miejscowości C.. Skoro bowiem z danych zawartych w protokołach przesłuchania podejrzanego w sprawie VII K 929/04 Sądu Rejonowego w Łomży wynika, że nie posiadał on majątku o większej wartości, a źródłem dochodu była renta w kwocie 800 złotych i dochód ze sklepu w wysokości 500 złotych (k. 148), to próba narzucenia narracji obrony jest nie do zaakceptowania. Podobnie rzecz się ma jeśli chodzi o **zarzuty z pkt 10, 11 i 20**, skoro wysokość korzyści z przestępstwa ustalono w oderwaniu od posiadania przez niego ewentualnych zasobów pieniężnych, przy czym wskazywanie na zaniechania Sądu w kwestii ustalenia wysokości dochodu ze sprzedaży sklepów jest nietrafione i z tego względu, że K. J. przesłuchany na tę okoliczność w postępowaniu odwoławczym oświadczył, że nie pamięta jaką cenę uzyskał ze sprzedaży kiosku i drewnianego sklepu (k. 8975).

Apelacja nie jest też zasadna w odniesieniu do czynu z art. 299 § 1, 5 i 6 k.k. w zw. z art. 12 k.k., jak i orzeczonego na podstawie art. 299 § 7 k.k. przepadku przedmiotów i praw majątkowych oraz korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa.

W świetle zaprezentowanych wyżej ustaleń nie budzi wątpliwości, że oskarżony podjął czynności mogące udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępczego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ujawnienia i w konsekwencji zajęcia i orzeczenie przepadku środków pieniężnych uzyskanych z popełnienia czynu polegającego na czerpaniu korzyści majątkowych z ułatwiania innym osobom uprawiania prostytucji w Zajeździe (...) w Ł..

Działanie oskarżonego, który miał przecież świadomość, że są to pieniądze z nierządu, polegało na nabyciu nieruchomości i praw majątkowych na rzecz córki, co nie tylko w sposób potencjalny mogło utrudnić stwierdzenie przestępczego ich pochodzenia i orzeczenia przepadku. Podobna motywacja towarzyszyła oskarżonemu w odniesieniu do środków pieniężnych, które zostały ostatecznie zdeponowane na koncie A. C. (1) i z tym zamiarem wiązało się podejmowanie w odniesieniu do nich licznych czynności bankowych w postaci zakładania różnych rachunków, przepływów tych środków pomiędzy nimi, zakładania lokat, udzielania pełnomocnictw, przewalutowywania, co miało znacznie utrudnić stwierdzenie ich pochodzenia i w przypadku wykrycia przestępstwa, ich przepadku. Znamienne jest, że K. J. kwestię możliwości przepadku pieniędzy złożonych na koncie córki w przypadku jego skazania analizował z pracownikiem banku, co wynika z zarejestrowanej rozmowy telefonicznej M. J. (1) (materiały operacyjne o kryptonimie B. k.14), a co tylko dowodzi świadomości posługiwania się pieniędzmi o przestępczym pochodzeniu oraz woli udaremnienia lub znacznego utrudnienia ich identyfikacji.

Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że przedmiotowego czynu dopuścił się z innymi osobami, osiągając przy tym znaczną korzyść majątkową § 5 i 6 art. 299 k.k.

Co zaś się tyczy powodów i przedmiotu przepadku korzyści osiągniętych przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa z art. 299 k.k., Sąd Apelacyjny stanął na stanowisku, że i w tym zakresie rozstrzygnięcie sądu orzekającego zasługiwało na podzielenie. Oczywiście pamiętając, że rozstrzygnięcie o przepadku na podstawie art. 299 § 7 k.k. musi uwzględniać reguły określone w przepisach art. 44 § 1 k.k. i art. 45 § 1 k.k., należy powtórzyć, że przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie "środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości" pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego. Prawdą też jest, że czym innym są korzyści, jakie zostały bezpośrednio lub pośrednio osiągnięte z przestępstwa w postaci "środków płatniczych, instrumentów finansowych, papierów wartościowych, wartości dewizowych, praw majątkowych, innego mienia ruchomego lub nieruchomości", a czym innym korzyści uzyskane z "prania brudnych pieniędzy". Te pierwsze stanowią przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa z art. 299 k.k. i z reguły będą tożsame z korzyścią majątkową osiągniętą z popełnienia przestępstwa bazowego, drugie zaś są osiągniętą przez oskarżonych korzyścią wyłącznie z przestępstwa prania pieniędzy, np. zysk z odsetek od kwoty ulokowanej na rachunku bankowym, czy zapłata dla właściciela rachunku, który przyjął na swoje konto środki pieniężne od sprawcy przestępstwa bazowego, działając z zamiarem właściwym dla przestępstwa z art. 299 k.k. czy też wynagrodzenie dla pracownika banku, instytucji finansowej, który dopuszcza się prania wartości majątkowych. Apelujący na tej różnicy pomiędzy korzyścią majątkową z przestępstwa bazowego i korzyścią z przestępstwa prania pieniędzy opiera swoje przekonanie, że nie jest możliwe orzeczenie przepadku na podstawie art. 299 § 7 k.k. w odniesieniu do innej korzyści niż wynikającej z przestępstwa z art. 299 k.k., której sąd w niniejszej sprawie nie ustalił i za którą nie można przyjąć korzyści osiągniętej z ułatwiania nierządu.

Ten punkt widzenia nie dopuszcza jednak takiej oto sytuacji, kiedy przedmioty lub korzyści z przestępstwa z art. 299 k.k. będą tożsame z korzyścią pochodzącą z tzw. przestępstwa bazowego. Tymczasem nie tylko wydaje się to możliwe, ale w pewnych wypadkach jest to całkowicie uzasadnione, zwłaszcza gdy przedmiot czynności wykonawczej przestępstwa z art. 299 k.k. jest tym samym środkiem majątkowym, który w całości pochodził z czynu bazowego.

Taki pogląd wyrażony przez Sąd Okręgowy z odwołaniem się do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa 216/16 zasługuje na akceptację.

W tej sytuacji cała kwota zabezpieczona na rachunku A. C. (1) jak i nieruchomości nabyte za pieniądze pochodzące z ułatwiania prostytucji przez K. J., gdzie jako właściciele figurowali córka i syn, były zarazem przedmiotem przestępstwa z art. 299 § 1 i 6 k.k. przypisanego oskarżonemu, a jednocześnie stanowiły korzyść osiągniętą z tego przestępstwa, czego nie można utożsamiać z zyskiem.

Z tego względu nie było podstaw do zastosowania art. 45 § 1 k.k., a jednocześnie wobec treści przepisu art. 299 § 7 k.k., który stanowi, że wobec sprawcy przestępstwa prania brudnych pieniędzy orzeka się przepadek przedmiotów choćby nie stanowiły one jego własności, nie może być mowy o błędnym rozstrzygnięciu w odniesieniu do tych nieruchomości, których formalnymi właścicielami była A. C. (1) czy B. J. i jego żona.

Nie budzi też wątpliwości orzeczony na podstawie art. 45 § 1 k.k. przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przez K. Z. (1). Dochody uzyskane z przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. stanowiły nienależną korzyść majątkową i konieczność pozbawienia sprawcy tej korzyści lub jej równowartości jest obligatoryjna i społecznie uzasadniona.

Przechodząc do wymiaru kar orzeczonych wobec K. J. i K. Z. (1) kwestionowanych przez obronę, ale i prokuratora należy wskazać, że ingerencja sądu odwoławczego w tę część rozstrzygnięcia wymaga stwierdzenia niewspółmierności orzeczonej kary o charakterze rażącym. Taka sytuacja zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby różnica pomiędzy karą

wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w kodeksie karnym oraz zasad kształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. wyrok Sądu Najwyższego w sprawie III KR 254/73, OSNPG z 1974 r., poz. 51).

Oceniając wyrok w stosunku do tych oskarżonych pod tym kątem w kontekście rozmiaru przestępczej działalności, tj. i czasokresu w jakim dopuścili się przestępstw, kierunku działania obliczonego na osiągnięcie maksymalnych korzyści majątkowych, wysokiego stopnia społecznej szkodliwości oraz zawinienia, nie można uznać aby kary w niższym niż orzeczone przez sąd I instancji rozmiarze były wystarczające dla osiągnięcia oczekiwanych celów. Wypada tylko nadmienić, że działalność przestępcza trwała ponad 11 lat, a obaj oskarżeni byli karani za czerpanie korzyści z nierządu w 2005 r. i mimo, że nastąpiło zatarcie skazania za to przestępstwo, to znamienne jest, że nie zaprzestali tej działalności, wręcz zajmowali się tym zawodowo, nie dostrzegając społecznej szkodliwości tego procederu.

Prawidłowe uwzględnienie przez sąd tych okoliczności obciążających uzasadniały wymierzenie im kar jak w części dyspozytywnej wyroku. Biorąc jednocześnie pod uwagę ilość przypisanych przestępstw, uzasadnione było także różnicowanie kar łącznych.

Oдноśne apelacji obrońcy I. Z..

Wbrew twierdzeniom skarżącej Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku zarówno w części dotyczącej udziału w zorganizowanej grupie przestępczej jak i przestępstwa czerpania korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez inne osoby. Jednocześnie warto zauważyć, że przy tak skomplikowanym układzie przedmiotowo podmiotowym sprawy, posługiwanie się argumentem o bezładnych i wewnętrznie sprzecznych pisemnych motywach wyroku jest nadużyciem, zwłaszcza że i lektura sporządzonego uzasadnienia do tego nie uprawnia.

Rozumowanie Sądu Okręgowego, które doprowadziło go do określonych wniosków poddawało się jednocześnie ocenie, a przedstawiony proces myślowy prezentuje na jakich dowodach sąd oparł swoje ustalenia. Absolutnie nie była tu konieczna mozolna analiza rozumowania Sądu aby wywnioskować jakie dowody legły u podstaw skazania, gdyż zostały one wprost wymienione na k. 60 i 61 uzasadnienia, a ich pełna analiza przedstawiona na stronach 51 – 57 tego dokumentu sprawozdawczego.

I tak nie przekracza granic swobody ocen określonych w art. 7 k.p.k. i nie wkracza w rejony dowolności przekonanie, że trzydziestokrotne wystąpienie do Wojewody (...) o zaproszenie łącznie 12 kobiet – obywaterek Białorusi i Ukrainy, które świadczyły usługi seksualne w Zajeździe (...), prowadzonym przez K. Z. (1) - męża oskarżonej i K. J. nie było dostateczną podstawą do formułowania wniosków o świadomości I. Z., co do charakteru podejmowanego przez nie zatrudnienia i działalności prowadzonej w Zajeździe. Jakkolwiek zrozumiałe jest, że nie przyznając się do winy oskarżona wyklucza posiadanie w tym zakresie wiedzy, to jednak jest to nie do przyjęcia w świetle wskazań logiki i doświadczenia życiowego. Ocena w tym zakresie nie mogła być bowiem dokonywana bez uwzględnienia, że w 2005 roku mąż oskarżonej oraz K. J., który był nadal jego współnikiem, zostali skazani za ułatwianie i czerpanie korzyści z prostytucji kobiet właśnie w Zajeździe (...), z czego doskonale zdawała sobie sprawę skoro była w tej sprawie przesłuchiwana w charakterze świadka. Po drugie wyjazd do Anglii i separacja nie oznaczały zerwania wszelkich kontaktów z mężem i wykluczone jest aby nie wiedziała, że w Zajeździe nadal prosperuje „agencja” świadcząca usługi seksualne. Nie do wyobrażenia jest bowiem, że pobyt w Anglii skąd przecież wielokrotnie przyjeżdżała spowodował trwałe zerwanie więzi między małżonkami. Takiemu wnioskowaniu sprzeciwia się i udostępnienie mężowi domu, w którym zajmował się zwierzętami i dokonywanie przelewów środków finansowych na jego rachunek od 2009 do 2013 roku i przedmiotowe kontakty dotyczące ubiegania się o zaproszenia dla kobiet umożliwiające im pracę w agencji. Zresztą z ogólnoludzkich względów wykluczone jest aby nie posiadała wiedzy co do źródła dochodów i prowadzonej działalności przez męża, pod którego opieką pozostawała przez pewien czas ich córka.

Te logiczne wnioski mają jeszcze wyraźniejszą wymowę gdy uwzględnić, że oskarżona faktycznie nie wyjaśniła w jakich okolicznościach zdecydowała się trzydziestokrotnie występować o zaproszenia dla obywaterek zza wschodniej

granicy na przyjazd do Polski, bowiem tych wyjaśnień, w których podaje, że były to jej znajome, które nawet czasami zatrzymywały się w jej w domu nawet nie potwierdziła. Ponieważ wszystkie one zajmowały się prostytutką w Zajeździe, zaś we wnioskach wizowych wskazywano odwiedziny i wizyty towarzyskie, wyjaśnienia oskarżonej, że nie wiedziała jaki jest rzeczywisty cel ich przyjazdu do Ł. są w zupełności niewiarygodne. Okoliczności związane z tymi zaproszeniami, które dla skarżącej wydały się nieistotne, miały jednak i takie znaczenie, że obrazowały potrzebę osobistego zaangażowania w te czynności, gdyż nie sprowadzały się jedynie do podpisania jakiegoś dokumentu, ale wymagały i uiszczenia opłaty i osobistego złożenia zaproszeń w Urzędzie Wojewódzkim w B.. Nie bez znaczenia pozostawało, że w jednym wypadku do zaproszenia dołączono zaświadczenie o zatrudnieniu oskarżonej na czas nieokreślony w Zajeździe w charakterze kierownika tego lokalu.

Obrazu tego dopełniają dalej zeznania I. R. (2), która pracując w hotelu zapoznała się z I. Z. (k. 6542), S. M. (2), której oskarżona załatwiała zaproszenia (k.6550-6551), czy A. S., która także знаła K. i I. Z., którzy według niej pracowali w hotelu i przypuszczała, że są jego właścicielami (k.6563). Oznacza to, że przynajmniej dla tych świadków, którzy zdecydowali się choć trochę przybliżyć okoliczności pobytu w Polsce, oskarżona nie była osobą anonimową. Już z tego tylko względu sugerowanie, że w materiale dowodowym nie ma ani jednego źródła osobowego, które potwierdzałoby związek oskarżonej z działalnością agencji jest nieprzekonujący.

Bezzasadne musiało okazać się w tej sytuacji także deprecjonowanie wyjaśnień M. J. (1), według której I. Z. o wszystkim wiedziała i była wszystkiego świadoma. W okolicznościach wyżej przedstawionych przekonanie te nie było bowiem domysłem.

Uznając, że została udowodniona świadomość oskarżonej w jakim celu dokonuje zaproszeń obywaterek Białorusi i Ukrainy do Polski, absolutnie nie było abstrakcyjnym wnioskowaniem przekonanie o jej udziale w przestępstwie z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Zauważając, że znamiona opisane w tym przepisie wyczerpują się zarówno w sytuacji gdy osiągnięcie korzyści majątkowych polega na uzyskaniu korzyści dla siebie, jak i wtedy gdy następuje to na rzecz innej osoby (art. 115 § 4 k.k.), zachowanie oskarżonej występującej wielokrotnie w okresie od października 2008 r. do 30 maja 2011 r. o zaproszenia dla kobiet, które świadczyły usługi seksualne w Zajeździe (...) było ułatwianiem im tego procederu, a jego skala uzasadniała też znamię „czerpania” korzyści majątkowych, w tym wypadku przez współoskarżonych K. Z. (1) i K. J..

W świetle udowodnienia jej czynu z art. 204 § 2 k.k., nie można nie podzielić stanowiska Sądu co do popełnienia przez oskarżoną również przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

Pomimo podniesionych argumentów zarzucających Sądowi dowolność ocen, trudno bowiem za takowe uznać stanowisko, że I. Z. nie była zorientowana w charakterze działalności prowadzonej w lokalu przy ulicy (...) w Ł. skoro jak to wykazano wyżej kwestia ta nie budzi wątpliwości. Ponieważ taka działalność jak najbardziej może zaś przybrać formy przestępczości zorganizowanej i dzieje się tak zazwyczaj gdy działalność ta jest sprofesjonalizowana tj. dla prowadzących ją jest stałym zajęciem, którą traktują jako pracę i stałe źródło zarobkowania, nie jest do zaakceptowania przekonanie, że osoby uczestniczące choćby w jakimś fragmencie tej działalności nie byli zorientowani, że ich zaangażowanie nie ma samodzielnego bytu lecz jest uzupełnieniem przestępczych zachowań innych osób. Nie ulega zresztą wątpliwości, że gdyby przedsięwzięcie oskarżonych w sprawie o czerpanie korzyści z nierządu nie przybrało formy pewnej organizacji, wynikającej ze specyficznych relacji opartych na więzach rodzinnych, powiązaniach majątkowych (współwłasność nieruchomości przy Zamiejskiej 6), ale też wzajemnym zaufaniu, powiązaniu zależności i podziału ról, nie byłoby możliwe prowadzenie agencji przez taki długi okres. Nie ulega wątpliwości, że takim zaufaniem ze strony zajmujących się bezpośrednio prowadzeniem Zajeźdu (...), a więc K. Z. (1) i K. J. cieszyła się oskarżona i została wciągnięta tak jak np. inni członkowie rodziny (...) w działalność tej grupy. Jej zadaniem było podejmowanie czynności niezbędnych dla funkcjonowania procederu, w postaci występowania o zaproszenia dla kobiet które miały później świadczyć usługi seksualne. Działania te miały pewną cykliczność wynikającą z okresu ważności wiz, a więc oznaczały planową realizację czynności uzasadnioną konkretnym zapotrzebowaniem. Z tym

wiązała się też naturalna dyspozycyjność wzmocniająca przekonanie, że nie było tu przypadkowości, lecz zachowania stanowiły efekt zorganizowanej działalności przestępczej w ramach łączącej te osoby struktury.

Warto wspomnieć, że ustawa nie wymaga wysokiego poziomu zorganizowania grupy. Członków grupy łączyć musi jedynie wspólna chęć popełnienia przestępstwa lub przestępstw i świadomość, że indywidualne zachowania są dopełnieniem działalności osób wchodzących w omawiany krąg. Nie ulega wątpliwości, że tego typu powiązania pomiędzy oskarżonymi oparte są na więzach rodzinnych i koleżeńskich, stanowiących bazę dla wzajemnego zaufania, co zapewnia kamuflowanie przestępczej działalności grupy.

Pamiętać też należy, że do przypisania przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. nie jest nawet konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy tylko gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących tej grupie i oskarżona takich zleconych jej zadań mając świadomość czemu i komu mają służyć podejmowała się.

Gdy zatem rzeczywisty obraz jaki wyłania się z materiału dowodowego, wskazuje na istnienie grupy przestępczej o dość trwałej strukturze organizacyjnej, pozwalającej na prowadzenie co prawda jednorodnej działalności przestępczej jednak przez ponad 11 lat, w której podział ról był skoordynowany i istniały powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami, interpretacja zachowań I. Z. jako działanie w tejże grupie, jest właściwym spojrzeniem na materiał dowodowy.

Uwagi te wykazują, że uczyniony sądowi zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu do tej oskarżonej był niesłuszny.

Zważywszy zatem, że w odniesieniu do orzeczonych wobec oskarżonej kar jednostkowych i łącznej nie można odnieść ocen o nadmiernej surowości, albowiem są one sprawiedliwe w odczuciu społecznym, nie pomijają aspektu wychowawczego i są adekwatne do dyrektyw wymiaru kar jednostkowych i łącznej Sąd Apelacyjny utrzymał w stosunku do I. Z. wyrok w mocy.

Z tych wszystkich powodów orzeczono jak w sentencji.

Uznając, że nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonych od kosztów sądowych, zasądzone od nich na rzecz Skarbu Państwa na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych opłaty za II instancję i obciążono ich pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących.

O wynagrodzeniu za obronę oskarżonego K. J. z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.